

ΣΑΓΕΣ THEMEN

ΤΕΥΧΟΣ #20

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022

HOLGER-THOMAS REUSCH

ΣΤΟ ΠΗΔΑΛΙΟ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

HEINRICH BÖLL STIFTUNG

ΜΙΧΑΛΗΣ ΓΟΥΔΗΣ ('04)

ΤΡΙΑ REUNIONS ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ 1962, 1982, 1992: ΤΙ 60, ΤΙ 40, ΤΙ 30

& ΟΛΑ ΤΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ...

Έντεκα γυναίκες που έχουν αποφοιτήσει από τη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης και που έχουν κάνει καριέρα στο εξωτερικό μιλούν για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Όλα όσα απάντησαν για την κουλτούρα του σχολείου, το επάγγελμά τους και τα όνειρά τους για το μέλλον.

Σελίδες 6 - 21

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ HOLGER-THOMAS REUSCH

Είναι ήδη για δεύτερη χρονιά στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης, είναι φιλέλληνας και θέλει να παραμείνει στη Θεσσαλονίκη για πολλά χρόνια. Ο λόγος για τον Holger-Thomas Reusch, που είναι ο διευθυντής του σχολείου. Τι είπε στη συζήτηση που είχε με τη Νανά Καντσά (85) και τη Γιολάντα Παπαθανασοπούλου (75) για τη Θεσσαλονίκη, την Ελλάδα, τα αγαπημένα του χόμπι και το καινούργιο Abitur της ΓΣΘ.

Σελίδες 4 - 5

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΧΑΛΗ ΓΟΥΔΗ ('04)

Μια συζήτηση με τον Μιχάλη Γουδή ('04) για τα 10 χρόνια του Ιδρύματος Heinrich Böll που έχει έδρα τη Θεσσαλονίκη. Μιλήσαμε μαζί του για τον Heinrich Böll, τους στόχους του ιδρύματος και φυσικά την οικολογία, την Ελλάδα και τις νέες προκλήσεις του αύριο.

Σελίδες 22 - 23

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΩΝ

Τρία Reunion με τα μάτια των παλιών μας συμμαθητών.

Σελίδες 24 - 26

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ

Στην αγαπημένη στήλη «Είδα άμαθα άκουσα» όλα τα νέα και οι επιτυχίες των αποφοίτων.

Σελίδες 28 - 29

ΕΦΥΓΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ

In Memoriam: Μιχάλης Φουντούλης και Matthias Faltenbacher.

Δύο παλιοί καθηγητές μας δεν είναι πια μαζί μας.

Σελίδες 30 - 31

Σελ. 24-26

Σελ. 4-5

Σελ. 28-29

IMPRESSUM

ΣΑΓΕΣ THEMEN

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΑΠΟΣΤΕΛΕΤΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΣΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
 ΕΔΡΑ: ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 9^ο ΧΛΜ ΠΥΛΑΙΑΣ-ΘΕΡΜΗΣ, ΦΟΙΝΙΚΑΣ 55102, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛΕΦΩΝΟ 2310-475-900
 ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
 ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: www.sages.gr | email: info@sages.gr
 ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ('81), ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΥΑ ΝΑΟΥΜ ('04), ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΝΑΝΑ ΚΑΝΤΣΑ ('85), ΕΙΔΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ('75), ΤΑΜΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΑΛΕΡΗΣ ('83), ΜΕΛΗ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΙΝΟΚΑΛΙΩΤΗΣ ('98), ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΙΔΟΠΟΥΛΟΥ ('63), ΑΝΝΑ ΓΚΛΕΓΚΛΑΚΟΥ ('82), ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ ΚΕΧΑΓΙΑΣ ('96)
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ: ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ('75), ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ('81), ΝΑΝΑ ΚΑΝΤΣΑ ('85), ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ: ΑΝΝΑ ΤΣΟΛΑΚΗ

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Κωδικός πολυπολιτισμικότητα...

Δεκέμβριος του 2020 ήταν το τελευταίο τεύχος του ΣΑΓΕΣ-Themen. Περιείχε τα ημερολόγια καραντίνας για την πανδημία που είχαν γράψει 22 απόφοιτοι και απόφοιτες από όλο τον κόσμο.

Τότε είχαμε δώσει το στίγμα ενός συλλόγου με ανθρώπους που ζουν και εργάζονται στην Ελλάδα και στα πέρατα της γης. Από την Τζακάρτα, τη Δρέσδη, το Τέξας, το Βαρέζε, το Βερολίνο, το Λονδίνο και το Άμστερνταμ μέχρι φυσικά τη Θεσσαλονίκη.

Σήμερα, δύο χρόνια μετά επανερχόμαστε κάνοντας τη δική μας επανεκκίνηση. Το 2022 ήταν η χρονιά που οι άνθρωποι άρχισαν να ξανασιμούν και να μοιράζονται τις ζωές τους.

Εμείς στο ΣΑΓΕΣ θελήσαμε να ξαναβρεθούμε με γυναίκες-παλιές συμμαθήτριές μας με τις οποίες μεγαλώσαμε με κοινές αρχές και βιώματα στα σχολικά μας χρόνια. Να βρούμε κοινά αφηγήματα και να συμπορευτούμε παρόλα σε ένα κόσμο που αλλάζει. Για το τεύχος αυτό η ματιά μας στράφηκε στις γυναίκες απόφοιτες που έχουν διαγράψει ιδιαίτερες επαγγελματικές πορείες, γυναίκες από διαφορετικές χρονιές, με διαφορετικά ενδιαφέροντα. Γυναίκες επιτυχημένες, που βρίσκονται και εργάζονται στα πέρατα το κόσμο.

Μια ενδεκάδα γυναίκες, λοιπόν! Η Λόλα Τότσιου, η Πηνελόπη Βαλτή, η Χριστίνα Κάλλας, η Μαρία Αστεριάδου, η Νιόβη Κλαυδιανού, η Βασιλική Οικονομίδου, η

Μαριάννα Ιγνατάκη, η Φωτεινή Λαζαρίδου-Χατζηγώγα, η Κατερίνα Μπαγιάτη, η Αγαθονίκη Τσιλιπάκου και η Μαρία Σαρηνγιαννίδου, που ζουν σε διάφορες χώρες, απαντούν και μοιράζονται μαζί μας σκέψεις, μνήμες και εμπειρίες. Δείχνοντας για άλλη μια φορά την πολυπολιτισμικότητα που μας προσέφερε αυτό το σχολείο.

Δίπλα στα κείμενα αυτά αυτά κρατάμε τη μεγάλη διάθεση που έδειξαν όλες στην πρόσκληση που απευθύναμε. Όλες (και οι 11) δέχτηκαν με χαρά και οι απαντήσεις που δίνουν είναι ένα σαφές και θετικό μήνυμα για το σχολείο από το οποίο όλοι περάσαμε. Δεν είναι μόνο νοσταλγία, είναι και αναγνώριση για το τι πήραμε ως εφόδια από τη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης.

Εμείς από τη μεριά μας τελειώνουμε με ευχές και μια δέσμευση. Οι ευχές αφορούν υγεία και επιτυχίες τη χρονιά που μας έρχεται. Και η δέσμευση σε ότι, τώρα που η πανδημία φαίνεται σιγά σιγά να υποχωρεί, τόσο ο ΣΑΓΕΣ όσο και το ΣΑΓΕΣ-Themen θα είναι πιο συχνά μαζί σας.

Το πρώτο ραντεβού είναι στο πάρτι του ΣΑΓΕΣ, την Τετάρτη 28 Δεκεμβρίου, στις 9.30 το βράδυ στο Kitchenbar!

Το ΔΣ του ΣΑΓΕΣ και η Συντακτική Επιτροπή του ΣΑΓΕΣ-Themen εύχονται καλές γιορτές και καλή χρονιά!

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΝΕΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΗΣ ΓΣΘ HOLGER-THOMAS REUSCH

Ένας Φιλέλληνας στο τιμόνι του σχολείου

Παρασκευή 4 Νοεμβρίου, 2 η ώρα το μεσημέρι.

Μας υποδέχεται στο γραφείο του, απλός και ανεπιτήδευτος.

Κύριε Reusch, μιλήστε μας λίγο για τα κίνητρα που σας οδήγησαν στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης. Είναι η πρώτη σας φορά σε μια θέση στο εξωτερικό;

Για «εξωτερικό» δεν μπορεί να γίνει λόγος. Η Ελλάδα δεν είναι για μένα «εξωτερικό», η επαφή μου με την Ελλάδα πηγαιίνει πολύ πίσω στον χρόνο: Κατ' αρχήν έκανα στο σχολείο Αρχαία Ελληνικά. Τότε το σύστημα ήταν αλλιώς. Με λίγα λόγια, είχα μάθημα Αρχαίων Ελληνικών για επτά χρόνια, πολλές ώρες την εβδομάδα, τρεις- τέσσερις. Από παιδί με συνάρπαζαν οι ιστορίες της μυθολογίας, και διάβαζα πολύ. Άλλα χρόνια. Ήξερετε, μεγάλωσα στην ύπαιθρο, όχι σε κάποια πόλη. Τότε δεν είχαμε τηλεόραση και άλλες «πολυτέλειες», και όταν βρήκαμε βιβλία τα «ρουφούσαμε». Έπειτα, στις τάξεις του Abitur, είχα την τύχη να συναντήσω έναν καθηγητή που μας έφερε, είκοσι περίπου μαθητές, για δύομισι εβδομάδες, εκπαιδευτική εκδρομή στην Ελλάδα. Τον Αύγουστο του 1982, με το τρένο. Είχαμε μεγάλο ενδιαφέρον. Τέτοιες τάξεις δεν συναντάς πια. Πήγαμε παντού: Θεσσαλονίκη, Μετέωρα, Δελφούς, Ολυμπία, Σπάρτη, Επίδαυρο. Από τότε δεν σταμάτησα να ενδιαφέρομαι και να επισκέπτομαι αρχαιολογικούς χώρους, όποτε μπορώ. Πρόσφατα πήγα στην Τροία και στη βόρεια ακτή της Τουρκίας, στον Εύξεινο Πόντο. Με λίγα λόγια, από τότε αγάπησα την

αρχαιότητα. Και όποτε μπορώ παρακολουθώ και κάποιες ανασκαφές, αυτό με ενδιαφέρει πολύ.

Το 1983 αποφοίτησα από το Γυμνάσιο και συνέχισα τις σπουδές μου στα πανεπιστήμια του Gießen, του Μονάχου και της Χαϊδελβέργης, από το 1984 μέχρι το 1990. Σπούδασα Αρχαία Ελληνικά, Λατινικά, Ιστορία, Φιλοσοφία, Γερμανική Φιλολογία και Πολιτική. Ξέρω καλά Αρχαία Ελληνικά, αλλά όταν μιλούσα στην αρχή Νέα Ελληνικά οι Έλληνες δεν με καταλάβαιναν. Και ο ίδιος βρήσκω μεγάλες διαφορές ανάμεσα στα Ελληνικά που ομιλούνται και σ' αυτά που έμαθα στο σχολείο. Πρώτα πρώτα στην προφορά: βλέπετε, εμείς μάθαμε ερασιμακική προφορά. Αλλά και στο λεξιλόγιο, που είναι πολύ διαφορετικό. Τώρα όμως μιλάω και συνηνοοίμαι καλά, γιατί μελετάω στο σπίτι.

Αν μιλάμε για «εξωτερικό», έχω ζήσει για μεγαλύτερα ή μικρότερα διαστήματα στο εξωτερικό. Εργάστηκα ένα χρόνο στην Κίνα, 1990-1991, αλλά όχι ως καθηγητής, πριν αρχίσω την πρακτική εκπαίδευσή μου (Referendariatszeit). Επίσης απασχολήθηκα σε κάποιες δουλειές για λίγες εβδομάδες στην Ινδονησία και τρεις μήνες στην Υεμένη. Η μόνιμη θέση μου ως καθηγητής είναι στο Schwäbisch Hall και Mannheim. Από το 2009 μέχρι που ήρθα στη Θεσσαλονίκη ήμουν διευθυντής στο Lud-

wig-Frank-Gymnasium στο Mannheim.

Μετά από ένα χρόνο που ζείτε εδώ, επιβεβαίωσε η Ελλάδα τις προσδοκίες σας;

(Γέλιο): Μπορεί κανείς να ερμηνεύσει την ερώτηση με πολλούς τρόπους. Πάντως, μπορώ να συνοψίσω τους τρόπους αυτούς στην πρόταση «Ναι, αισθάνομαι καλά στην Ελλάδα». Και θα ήθελα να εξαντλήσω τον χρόνο που προβλέπεται για την υπηρεσία μου ως διευθυντή εδώ.

Πώς θέλετε να συμβάλετε στην εξέλιξη του σχολείου;

Είναι σημαντική για μένα η επιτυχία του σχολείου. Για να εξασφαλιστεί έχει μεγάλη αξία η ισοτιμία μεταξύ των δύο ταυτοτήτων του σχολείου, της γερμανικής και της ελληνικής. Το σχολείο δεν είναι μόνο γερμανικό, η ελληνική γλώσσα και κουλτούρα, η νοοτροπία, πρέπει να έχουν ισότιμη θέση στο σχολείο. Η ισοτιμία κατά την άποψή μου είναι μονόδρομος. Σε σχέση με αυτό τονίζω πόσο σημαντική είναι, και συνεπώς πρέπει να εξασφαλίζεται, και

“

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΔΕΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

η βιωσιμότητα των προγραμμάτων που τίθενται σε εφαρμογή. Προσπαθώ ήδη να καταστήσω δυνατή την ουσιαστική προετοιμασία των μαθητών που ενδιαφέρονται για το ελληνικό πανεπιστήμιο, εξετάζοντας ένα πιο ευέλικτο σχέδιο για τα μαθήματα προετοιμασίας για τις πανελλαδικές. Ταυτόχρονα, τονίζω ότι η εκπαίδευση όλο και περισσότερο δημιουργεί συνέργειες, οι οποίες μπορεί να βοηθήσουν παιδιά να ενταχθούν γρηγορότερα στον κόσμο της εργασίας ή ακόμη και να υποστηριχθούν οικονομικά από επιχειρήσεις σπουδάζοντας ταυτόχρονα. Το σχολείο έχει τα μέσα για να συνεργαστεί με τα καλύτερα πανεπιστήμια στη Γερμανία και να εξασφαλίσει υποτροφίες, ειδικά όσον αφορά τον τομέα της τεχνολογίας και της μηχανολογίας.

Ποια είναι τα πλεονεκτήματα του νέου συστήματος και του Γερμανικού Διεθνούς Απολυτηρίου;

Το νέο σύστημα είναι προσανατολισμένο καθαρά στην ανάπτυξη δεξιοτήτων του μαθητή, πράγμα που εκφράζει τη λογική της εκπαίδευσης παγκοσμίως. Η συσσώρευση πληροφορίας και σειράς γνώσης είναι παρωχημένο μοντέλο και ανασταλτικό για την πρόοδο στην επιστήμη. Ο μαθητής μαθαίνει να μαθαίνει αυτόνομα, αναπτύσσει δεξιότητες και τις αξιοποιεί στη διαδικασία της μάθησης και της επιστήμης. Η ανάπτυξη των δεξιοτήτων συνδυάζεται με το ομαδικό πνεύμα και την ομαδικοσυνεργατική μάθηση. Οι περισσότερες επιστημονικές εργασίες, τα περισσότερα επιτεύγματα είναι αποτέλεσμα ομαδικής προσπάθειας. Ακόμα και διδακτορικές διατριβές υποστηρίζονται πια ομαδικά. Τέλος, η ψηφιοποίηση είναι μέρος του νέου προσώπου του σχολείου. Από την τρέχουσα σχολική χρονιά έχουμε εισαγάγει το ψηφιακό μάθημα στην 10η τάξη του σχολείου, και ξεκινά έτσι η ψηφιοποιημένη διδασκαλία που οδηγεί στο DIA.

Κύριε Reusch, θα έχετε μάλλον πληροφορηθεί ότι η εξέλιξη της ΓΣΘ σε Ολοκληρωμένο Σχολείο Συνάντησης με Απολυτήριο Γερμανικό Διεθνές έχει δημιουργήσει στο κοινό της Θεσσαλονίκης, ακόμη και στους ίδιους τους αποφοίτους, την άποψη ότι το σχολείο έγινε

μόνο γερμανικό και προετοιμάζει τους μαθητές μόνο για σπουδές στη Γερμανία. Μπορείτε να μας πείτε με δυο λόγια τι άλλαξε στη δομή της ΓΣΘ και αν η παραπάνω άποψη ισχύει;

Αυτή η άποψη δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Η ΓΣΘ εξακολουθεί να είναι ένα ελληνογερμανικό σχολείο. Το Γερμανικό Διεθνές Απολυτήριο δίνει δικαίωμα και για σπουδές στη Γερμανία και επιπλέον σε ολόκληρο τον κόσμο, αλλά ταυτόχρονα και για τη συμμετοχή στις Πανελλαδικές Εξετάσεις. Σημειώστε ότι το μάθημα γίνεται κατά το ήμισυ στη γερμανική και κατά το ήμισυ στην ελληνική γλώσσα.

Από συζητήσεις που έχω κάνει με ανθρώπους από τον χώρο της ελληνικής και γερμανικής βιομηχανίας και μέλη του Γερμανοελληνικού Εμπορικού Επιμελητηρίου γνωρίζω ότι στην όλο και αυξανόμενη συνεργασία μεταξύ Γερμανίας και Ελλάδας δίνεται ιδιαίτερη αξία στο να επιλέγονται άτομα που κατέχουν τις ικανότητες που ανέφερα παραπάνω: ομαδικό πνεύμα και ικανότητα συνεργασίας, καθώς και σκέψη ασκημένη στη διαδικασία επίλυσης προβλημάτων. Ακριβώς δηλαδή οι ικανότητες που καλλιεργούνται στη ΓΣΘ.

Τελειώνοντας θα θέλαμε το όραμά σας, τη φιλοσοφία σας για τους στόχους του σχολείου.

Η δική μου αντίληψη για τους στόχους του σχολείου δεν εκφράζεται με το «πολίτες του κόσμου» τόσο καλά. Πιστεύω πως ναι μεν το σχολείο θέλει και πρέπει να ετοιμάζει τους μαθητές μας για να τολμήσουν να φύγουν, να ανοίξουν τους ορίζοντές τους στον κόσμο, αλλά, αφού οι μαθητές μας είναι κατά κύριο λόγο Έλληνες, να επιστρέψουν στην Ελλάδα φέρνοντας μαζί τους όλη την εμπειρία της επαφής με την άλλη κουλτούρα, επιστήμη κλπ. Το σχολείο πρέπει να διασφαλίζει τους δεσμούς, τη σύνδεση με τη χώρα.

Το παιχνίδι των ερωταποκρίσεων

Από τον Τόμας Μαν στον Σοστακόβιτς
και την Ακαδημία του Πλάτωνα

Πού θα θέλατε να ζείτε;

Στην Ευρώπη

Ποια είναι η ύψιστη ευτυχία για σας; Η ειρήνη

Η μεγαλύτερη συμφορά;

Ένας πυρηνικός πόλεμος.

Και δυστυχία; Όταν λείπουν η

διαλλακτικότητα και η διάθεση συμβιβασμού.

Ποια ιδιότητα εκτιμάτε

περισσότερο στους ανθρώπους; Την αξιοπιστία

Ποια σφάλματα θα

συγχωρούσατε ευκολότερα; Όσα οφείλονται σε απειρία.

Ποια είναι η αγαπημένη σας

ασχολία; Το διάβασμα

Ο αγαπημένος σας ήρωας

λογοτεχνίας; Ο Felix Krull

Ο αγαπημένος σας

συγγραφέας; Ο Thomas Mann

Συνθέτης; Ο Shostakovich

Ζωγράφος; Ο August Macke

Αγαπημένο χρώμα;

Το πράσινο της μέντας

Αγαπημένο λουλούδι;

(γέλαει): Θα πω τριαντάφυλλο

Αγαπημένο πουλί;

Η μικρή κουκουβάγια

Και το αγαπημένο σας

όνομα; Karl

Ποιο θεωρείτε ως το

μεγαλύτερο ελάττωμά σας;

Την ενδοτικότητα

Τι θα θέλατε να είστε;

Σπουδαστής στην Ακαδημία του

Πλάτωνα

Ένα όνειρο ευτυχίας;

Να κάθομαι στην άκρη ενός

βράχου πάνω από τη θάλασσα

Τι άνθρωπος θέλετε να

είστε; Ένας άνθρωπος που

μαθαίνει και εξελίσσεται

διαρκώς

«Γράφω και σκηνοθετώ σα μουσικός»
 «Λίγη τύχη και νάσαι ανοικτή»
 «Ένωισα βαθιά την επαφή με τη γη και τη φύση που συναντά κανείς σε παραδοσιακές ασιατικές δουλειές»
 «Για το κατώφλι δύο διαφορετικών κόσμων»
 «Η πολυπολιτισμικότητα με έκανε να μη φοβάμαι το εξωτερικό»
 «ως το καλύτερο πανεπιστήμιο»
 «Όταν για πρώτη φορά είδα από κοντά προσωπικό υπολογιστή»
 «Όταν η έκθεσή μου πήρε άριστα και διαβάστηκε στην τάξη»
 «Όταν ο κ. Loher μου πρότεινε να παίξω το κονσέρτο του Haydn»
 «το διαπολιτισμικό περιβάλλον που μπορεί να γεφυρώσει τις διαφορές μεταξύ των πολιτισμών»

ΑΠΟΦΟΙΤΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Γράφω και σκηνοθετώ σα μουσικός» λέει η Χριστίνα Κάλλας από τη Νέα Υόρκη. «Λίγη τύχη και να 'σαι ανοικτή» προτείνει η Πηνελόπη Βαλτή από την Αθήνα. «Ένωισα βαθιά την επαφή με τη γη και τη φύση που συναντά κανείς σε παραδοσιακές ασιατικές δουλειές» θυμάται για την εμπειρία της στο Πεκίνο η Μαριάννα Ιγνατάκη. «Για το κατώφλι δύο διαφορετικών κόσμων» κάνει λόγο η Φωτεινή Λαζαρίδου-Χατζηγώγα ενθουσιάζουσα το Βερολίνο. «Η πολυπολιτισμικότητα με έκανε να μη φοβάμαι το εξωτερικό» σημειώνει από τις ΗΠΑ η Κατερίνα Μπαγιάτη. Η Αγαθονίκη Τσιλιπάκου από τη Θεσσαλονίκη χαρακτηρίζει τη Γερμανική Σχολή «ως το καλύτερο πανεπιστήμιο». «Όταν για πρώτη φορά είδα από κοντά προσωπικό υπολογιστή» είναι η ανάμνηση από το σχολείο της Βασιλικής Οικονομίδου. Σήμερα διδάσκει στο George Mason University «Όταν η έκθεσή μου πήρε άριστα και διαβάστηκε στην τάξη» είναι η σχολική ανάμνηση της Λόλας Τότσιου από τη Θεσσαλονίκη. «Όταν ο κ. Loher μου πρότεινε να παίξω το κονσέρτο του Haydn» διηγείται από τη Νέα Υόρκη η Μαρία Αστεριάδου. Η Μαρία Σαρηνγιαννίδου μεταξύ Θεσσαλονίκης και Λειψίας μιλά για «το διαπολιτισμικό περιβάλλον που μπορεί να γεφυρώσει τις διαφορές μεταξύ των πολιτισμών» Η Νιόβη Κλαυδιανού τέλος σημειώνει ότι «το σχολείο είχε την κουλτούρα της υψηλής απόδοσης».

Πηνελόπη Βαλιή

Απόφοιτη του 1978

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 1978. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Όντως έχουν περάσει πολλά χρόνια και δεν θυμάμαι και πολλά πράγματα. Σημαντικό ήταν το ότι ήμασταν ίσως το μόνο μεικτό σχολείο, με αγόρια και κορίτσια μαζί, το ότι δεν φορούσαμε ποδιές και μάλιστα φορούσαμε και παντελόνια και μίνι, πολύ προοδευτικό για εκείνη την εποχή. Επίσης, στο μάθημα των Γερμανικών μιλούσαμε για θέματα που κάποια είναι ακόμα ταμπού, για ισότητα, για εκτρώσεις και αλλά τέτοια που δεν θυμάμαι πια, αλλά που διαμόρφωσαν σε μεγάλο βαθμό τη στάση μου απέναντι στα πράγματα..

Το άλλο σημαντικό που έχω κρατήσει είναι η αγάπη προς τους συμμαθητές μου, που υπάρχει ακόμα σε όλα τα info που κάνουμε, και η φίλια μου με κάποιους απ αυτούς, που κρατεί ακόμα

Πατή επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Το τωρινό μου επάγγελμα, που είναι η σκηνογραφία για τον κινηματογράφο, πρόεκυψε πολύ αργότερα, στα 40 μου χρόνια, ύστερα από μια αρκετά μακρόχρονη πορεία μου στα εικαστικά, ως ζωγράφος, που κι αυτό πρόεκυψε αφού πρώτα σπούδασα και λίγη Αρχιτεκτονική. Εν ολίγοις η κατεύθυνση ήταν μεν αυτή, αλλά ως καλλιτέχνης μπορείς να κανείς πολλά και διάφορα ενδιαφέροντα επαγγέλματα που να αξιοποιούν τις ικανότητές σου, λίγη τύχη θέλει και να είσαι ανοικτή. Ελπίζω να προκύψει και κάτι άλλο όπου να 'ναι, γιατί το πολύ το Κύριε Ελέησον το βαριέται κι ο παπάς!

Πώς θα περιγράφατε την 'κουλτούρα' του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στη διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Η κουλτούρα του σχολείου τότε ήταν αρκετά πιο δημοκρατική, μην ξεχνάμε ότι όταν πήγαμε Γυμνάσιο είχαμε δικτατορία και στα άλλα σχολεία μετρούσαν το μήκος της φούστας με τη μεζούρα κι αν ήταν πιο κοντή σε στέλνανε σπίτι σου. Μεσαίωνα! Επιπλέον είχαμε και κάποιους καθηγητές πραγματικές μορφές, είτε στον τομέα τους, δηλαδή στο μάθημα που δίδασκαν, είτε σαν προσωπικότητες. Στη διαμόρφωση των επαγγελματικών μου δεξιοτήτων δεν νομίζω να με επηρέασε το σχολείο, είχαμε βέβαια μάθημα ζωγραφικής και μου άρεσε πολύ, αλλά το να σπουδάσω ζωγραφική πρόεκυψε 4 χρόνια αφού αποφοίτησα. Επίσης δεν διανοήθηκα να σπουδάσω στη Γερμανία, η έννοια του καθήκοντος, η εποχικότητα και η υπεροψία που εκπέμπει σε μένα η Γερμανική κουλτούρα δεν μου ταίριαζε ποτέ. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζω και δεν εκτιμώ άλλες αρετές της. Δεν είναι τυχαίο ότι οι μεγαλύτεροι φιλόσοφοι, επιστήμονες, συνθέτες, λογοτέχνες κλπ προέρχονται από τη Γερμανική παιδεία.

Δuo σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Από τα σχολικά μου χρόνια θυμάμαι προπαντός τα νευρικά γέλια μέσα στην τάξη. Ακόμα, όταν γελάω πολύ, είναι σαν να βρίσκομαι πάλι στο σχολείο! Από την επαγγελματική ζωή μάλλον την πρώτη μου ατομική έκθεση και το πρώτο μου βραβείο στη Σκηνογραφία. Γενικά, στιγμές που αφού έχεις πεθάνει για να πετύχεις αυτό που ήθελες, μπορείς να απολαύσεις την όποια αίγλη μπορεί αυτό να σου δώσει.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Ε, κλασσικά, Ειρήνη και Αγάπη για όλο τον κόσμο!

Short Bio

Η Πηνελόπη Βαλιή γεννήθηκε το 1960 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε λίγο Αρχιτεκτονική στο ΑΠΘ, λίγο Ζωγραφική στο Cooper Union στη Νέα Υόρκη και τέλος αποφοίτησε το 1986 από την Accademia Di Belle Arti στη Φλωρεντία.

Έχει κάνει 7 ατομικές εκθέσεις στη Θεσσαλονίκη και έχει πάρει μέρος σε αρκετές ομαδικές σε όλη την Ελλάδα μέχρι το 2008. Παράλληλα παραδίδει μαθήματα ζωγραφικής σε παιδιά μέχρι το 1998.

Από το 2000 μετακομίζει στην Αθήνα και ασχολείται με τη σκηνογραφία στον κινηματογράφο.

Έχει κάνει σκηνικά για πολλές ταινίες μεγάλου μήκους οι περισσότερες από τις οποίες έχουν πάει σε μεγάλα διεθνή φεστιβάλ και έχει κάνει και πολλές ταινίες μικρού μήκους οι περισσότερες από τις οποίες έχουν βραβευτεί στο Φεστιβάλ της Δράμης.

Έχει επίσης δουλέψει ως σκηνογράφος σε 2 σειρές, μια Ελληνική και μια Γαλλογερμανική.

Για περισσότερες λεπτομέρειες μπορείτε να μπειτε στο [iamb](https://www.imdb.com/name/nm2891591/), διεθνές site για τον κινηματογράφο <https://www.imdb.com/name/nm2891591/>

Από την εποχή της ζωγραφικής δεν υπάρχει τίποτα στο διαδίκτυο λόγω αρχαιότητας.

Μαριάννα Ιγνατιάκη

Απόφοιτη του 1995

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 1995. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Φιλίες ζωής, την επαφή με κάποιους όμορφους ανθρώπους που είχα την τύχη να έχω καθηγητές, τη γνωριμία μιας κουλτούρας που επέλεξα για σπίτι μου και μια δομημένη γλώσσα που έγινε βάση για τις επόμενες.

Πατή επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Το επάγγελμα μου το διάλεξα μέσα από έναν αγώνα με αρκετές αποτυχίες, και όταν έγινε αυτό πραγματικότητα, ένιωσα για πρώτη φορά να είμαι ο εαυτός μου. Η δουλειά μου με κάνει να νιώθω πλήρης σε δημιουργικό επίπεδο και είναι ένας δρόμος που μου δίνει τη δυνατότητα να είμαι αληθινή, να διοχετεύω τα συναισθήματά μου, να εκφράζω αυτά που με απασχολούν και να επικοινωνώ με τους άλλους.

Πώς θα περιγράφατε την 'κουλτούρα' του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Στο σχολείο ήρθαμε σε επαφή με τη γερμανική κουλτούρα και με δομές και ευαισθησίες που τη χαρακτηρίζουν και είναι για μένα σημαντικές, αλλά το πιο πολύτιμο ήταν ότι μάθαμε από τα σχολικά χρόνια να λειτουργούμε σε ένα δίγλωσσο περιβάλλον ανταλλαγής, το οποίο μας έδωσε από νωρίς μια πιο συνολική άποψη για το τι είναι ο κόσμος και τι θα μπορούσαμε εμείς να διεκδικήσουμε από αυτόν. Και η αίσθηση του να είναι ο κόσμος ανοικτός και τα όριά του εύπλαστα είναι για μένα η πιο κινητήριο δύναμη.

Δuo σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Από τα σχολικά μου χρόνια η πιο σημαντική στιγμή που μου έρχεται στο μυαλό ήταν ίσως η στιγμή που έμαθα ότι απέτυχα στις πανελλαδικές εξετάσεις, και μάλιστα με χειρότερους βαθμούς σε αυτά που τότε θεωρούσα αγαπημένα μου μαθήματα, γεγονός το οποίο τότε με έφερε φυσικά σε απόγνωση, αλλά μετά στάθηκε η αιτία να καταλάβω και να ψάξω το πλαίσιο, στο οποίο μπορώ εγώ να λειτουργήσω δημιουργικά και παραγωγικά.

Όσο για το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, αυτό που μου έρχεται στο μυαλό είναι η περφόρμανς της Megumi Shimizu, μιας Γιαπωνέζας καλλιτέχνιδας που είδα κάποια στιγμή όταν ζούσα στο Πεκίνο, η οποία με εκανε να νιώσω βαθιά την επαφή με τη γη και τη φύση που συναντά κανείς σε παραδοσιακές αλλά και σύγχρονες ασιατικές δουλειές και να βιώσω κώτι που ποτέ δεν ήταν στο άμεσο πεδίο μου, ανοίγοντας τον δρόμο για καινούριες σκέψεις, αισθήσεις και έργα.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Πλήρως σε επαγγελματικό και προσωπικό επίπεδο και ζωογόνες εμπειρίες... ακούγεται ίσως πολύ απλό, αλλά η ζωή είναι μια καθημερινή μάχη...

Η αίσθηση του να είναι ο κόσμος ανοικτός και τα όρια του εύπλαστα είναι για μένα η πιο κινητήριο δύναμη.

Short Bio

Η Μαριάννα Ιγνατιάκη γεννήθηκε το 1977 στη Θεσσαλονίκη και ζει και εργάζεται στο Βερολίνο. Ξεκίνησε τις σπουδές της στην Αρχιτεκτονική Σχολή του Technische Universität της Βιέννης και στη συνέχεια σπούδασε εικαστικά στη Σχολή Καλών Τεχνών του Saint-Etienne. Το διάστημα 2010-2017 έζησε στο Πεκίνο.

Έχει παρουσιάσει έντεκα ατομικές εκθέσεις μέχρι σήμερα, μεταξύ των οποίων: The Hole στη γκαλερί Bark στο Βερολίνο (2021), Pleasure Drive, διπλή ατομική με την Alana Lake, στο HAUNT σε διοργάνωση frontviews, Βερολίνο (2021), Die Schleife στη γκαλερί Vincenz Sala, Βερολίνο (2020), In A Deep, Dark Forest They Were Braiding The Beards Of Parrots In Love στη γκαλερί CAN Χριστίνα Ανδρουλιδάκη, Αθήνα (2019) και στη Δημοτική Πινακοθήκη Θεσσαλονίκης, Αλατζά Ιμαρέτ, Θεσσαλονίκη (2018) και Josie, the Armor and the Hairman στη γκαλερί CAN Χριστίνα Ανδρουλιδάκη, Αθήνα (2017).

Έχει συμμετάσχει σε πλήθος ομαδικών εκθέσεων σε Ευρώπη, Ασία και Αμερική, όπως: Kreatur στη γκαλερί Reiter, Βερολίνο (2022) Public Domain στα μουσεία MOMUS, Θεσσαλονίκη (2022), Ειδύλλια Οδός στο Μουσείο Σύγχρονου Τέχνης Κρήτης και στο Μουσείο Τεχνόπολις, Αθήνα (2022), CRUSH, σε διοργάνωση του Φινλανδικού Ινστιτούτου και των frontviews στο Feld + Haus, Βερολίνο (2022), KI-NHMATA στο Μουσείο Μπουμπουλίνας, Σπέτσες (2021), Overview Effect: Encountering the Cosmos στα Μουσεία MOMUS, Θεσσαλονίκη (2019), Athens Photo Festival στο Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα (2019), Am I that name or that image, MoCA Skopje (2019), What is Eros στα Μουσεία MOMUS, Θεσσαλονίκη (2019), Reverse the Perspective στο Xiangsi Art Museum, Tianjin (2015), Διάλογος μεταξύ Κινέζων και διεθνών καλλιτεχνών Taihang Huang Shan στο Μουσείο του Πανεπιστημίου Renmin, Πεκίνο (2014), The Beautiful Is Just The First Degree of the Terrible στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονου Τέχνης, Θεσσαλονίκη (2009) και 13η Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών από την Ευρώπη και τη Μεσόγειο στο Μπαρί (2008).

Εκπροσωπείται από τη γκαλερί CAN Χριστίνα Ανδρουλιδάκη στην Αθήνα και είναι μέρος της ομάδας καλλιτεχνών και θεωρητικών frontviews στο Βερολίνο.

Φωτεινή Λαζαρίδου-Χατζηγώγα

Απόφοιτη του 1997

Αποφοιτήσατε από το σχολείο το 1997. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Θυμάμαι το παλιό σχολείο στη Βασ. Όλγας με την αυλή που τότε μου έμοιαζε πολύ μεγάλη, την ξαφνική αλλαγή πηγαίνοντας για την τελευταία μας χρονιά στο καινούριο, τότε, σχολείο, τις πρώτες μεγάλες φιλίες και τα μικρά καθημερινά δράματα, τα σημειώματα σε μικροσκοπικά χαρτάκια που κυκλοφορούσαν από χέρι σε χέρι μέσα στην τάξη, την «τραγική ειρωνεία» και την «προοικονομία» στον Όμηρο, τις αίθουσες πειραμάτων για τη φυσική και τη χημεία, τα πολύ «σύγχρονα» και καλοτυπωμένα γερμανικά βιβλία, καθηγητές και καθηγήτριες που έμοιαζαν να μας παίρνουν στα σοβαρά, το κουδούνι, το κουδούνι, το κουδούνι, τις εκδρομές.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Μου φαίνεται ακόμη τόσο παράταιρο το ότι καλούμασταν να επιλέξουμε τι θα σπουδάσουμε ή «τι θα γίνουμε όταν μεγαλώσουμε» ήδη από την αρχή του Λυκείου... Ευτυχώς μεγαλώνοντας συνειδητοποιήσα ότι οι σπουδές αρχιτεκτονικής που τότε επέλεξα συνδύαζαν πολλαπλά επιστημονικά και καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα, δεξιότητες και ευαισθησίες, και έδεναν το ατομικό με το συλλογικό με έναν τρόπο που εξακολουθεί να με κινητοποιεί. Αυτό μου επέτρεψε να δραστηριοποιηθώ από τότε στον ευρύτερο χώρο της τέχνης και της αρχιτεκτονικής συχνά με διαφορετικούς ρόλους και ιδιότητες, αλλά με κοινές αφητηρίες και προβληματισμούς.

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Νομίζω ότι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του σχολείου ήταν η ταυτόχρονη έκθεσή μας σε δυο διαφορετικά εκπαιδευτικά συστήματα, δύο διαφορετικές γλώσσες, εκδοχές της ιστορίας, νοοτροπίες και ότι άλλο αυτό συνεπάγεται. Κομμάτια του ελληνικού και του γερμανικού κόσμου συνυπήρχαν με έναν ιδιαίτερο τρόπο και χωρίς πάντα αυτονόητες αξιολογικές ιεραρχήσεις, με τη σχολική μας ζωή να ελίσσεται ανάμεσά τους. Εκ των υστέρων συνειδητοποιώ πόσο καθοριστικός ήταν για μένα αυτός ο πλουραλισμός, ειδικά μεγαλώνοντας στη Θεσσαλονίκη τη δεκαετία του 1990.

Δυο σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Μου είναι δύσκολο να ξεχωρίσω κάτι, αλλά μου ήρθαν στο μυαλό αυτές οι στιγμές σε δύο γερμανικές πόλεις που ένιωσα τον κόσμο μου κάπως να μεγαλώνει: Στο προάστιο της Κολωνίας που πήγαμε στην πρώτη Λυκείου στο πλαίσιο της ανταλλαγής με ένα γερμανικό σχολείο. Βρεθήκαμε φιλοξενούμενοι σε ένα εντελώς διαφορετικό κοινωνικό περιβάλλον, προσπαθώντας να καταλάβουμε και να αποκωδικοποιήσουμε καταστάσεις και συμπεριφορές και παίρνοντας παράλληλα μια γεύση μιας μεγάλης δυτικοευρωπαϊκής πόλης. Περίπου δώδεκα χρόνια αργότερα, αποφασίζω (υποτίθεται προσωρινά) να μετακομίσω από τη Βοστώνη στο Βερολίνο (φιλοξενούμενη μάλιστα αρχικά για αρκετά καιρό από έναν συμμαθητή μου Γιάννη, σου είμαι ευγνώμων!). Προσεγίνωμαι στη «γηραιά ήπειρο» και βρίσκομαι ήδη το πρώτο βράδυ σε μια καλλιτεχνική εκδήλωση σε μια απίστευτη αίθουσα χορού με τεράστιους καθρέφτες στο περίφημο Clärchens Ballhaus - ένα προπολεμικό κτίριο στο πρώην ανατολικό κομμάτι της πόλης. Κάπως σα να βρέθηκα ξαφνικά στο κατώφλι διαφορετικών κόσμων, όπου και αποφάσισα να μείνω.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Λέτε να συνεχίσουν οι άνθρωποι να μπορούν να ονειρεύονται...; Μακάρι.

Κομμάτια του ελληνικού και του γερμανικού κόσμου συνυπήρχαν με έναν ιδιαίτερο τρόπο και χωρίς πάντα αυτονόητες αξιολογικές ιεραρχήσεις, με τη σχολική μας ζωή να ελίσσεται ανάμεσά τους.

Short Bio

Η Φωτεινή Λαζαρίδου-Χατζηγώγα δραστηριοποιείται στους χώρους της τέχνης, της αρχιτεκτονικής και της αστικής έρευνας, εστιάζοντας σε χωρικές αλλά και άυλες μορφές οργάνωσης και τους τρόπους που αυτές επηρεάζουν το τι μπορεί να συμβεί. Το 2006 συν-ίδρυσε το PROGRAM – initiative for art and architecture collaborations στο Βερολίνο, μια πλατφόρμα πειραματισμού και διερεύνησης των όρων και των ορίων της αρχιτεκτονικής μέσα από εκθέσεις, διαλέξεις, περφόρμανς, συμμετοχικά πρότζεκτ και ενός προγράμματος φιλοξενίας καλλιτεχνών. Υπήρξε μέλος της ομάδας ίδρυσης και λειτουργίας του HomeShop, ενός ανεξάρτητου χώρου υποστήριξης της καλλιτεχνικής δημιουργίας στο Πεκίνο (2008-2013), καθώς και άλλων αυτοοργανωμένων συλλογικών εγχειρημάτων. Είναι αρχιτέκτονας μηχανικός (Α.Π.Θ., 2003) με μεταπτυχιακές σπουδές στη θεωρία και ιστορία Αρχιτεκτονικής (Harvard, 2005). Από το 2006 ζει στο Βερολίνο.

Χριστίνα Κάλλας

Απόφοιτη του 1982

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 1982. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Την πολύπολιτισμικότητα. Την εμπειρία ότι το ίδιο γεγονός μπορεί να το ζήσει και να το καταγράψει κανείς διαφορετικά ανάλογα με την πολιτισμική του καταγωγή, ιδιότητα και μόρφωση. Το άνοιγμα του προσωπικού μου ορίζοντα ως αποτέλεσμα.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Από μικρή έλεγα ιστορίες, αρχικά γράφοντας. Το σινεμά είναι ένα βήμα παραπέρα και ίσως η καλύτερη γλώσσα για να αφηγηθεί κάποιος που δεν ζει στον τόπο όπου μεγάλωσε άρα δεν κινείται στον χώρο της μητρικής του γλώσσας, που είναι ένα ενδιαφέρον είδος αναπηρίας.

Short Bio

Η Χριστίνα Κάλλας σκηνοθέτης και σεναριογράφος με έδρα τη Νέα Υόρκη και το Βερολίνο, είναι κυρίως γνωστή για τις μεγάλου μήκους ταινίες της Paris is in Harlem (2022), που πρόσφατα έκανε πρεμιέρα στο Slamdance και στο Galway με διθυραμβικές κριτικές, The Rainbow Experiment (2018, Paramount+) και 42 Seconds of Happiness (2016, Fox/Tubi), καθώς και για το σενάριο και την παραγωγή του πολιτικού θρίλερ The Commissioner που διαγωνίστηκε για την Χρυσή Άρκτο του Βερολίνου με πρωταγωνιστή τον John Hurt. Η Κάλλας είναι επίσης συγγραφέας βιβλίων (Σενάριο, Bio/Pic ή Οι Ζωές των Λίγων, Creative Screenwriting, Inside the Writers Room) και έχει υπηρετήσει ως Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Σεναριογράφων και του Παγκόσμιου Συνεδρίου Σεναριογράφων, καθώς και ως επικεφαλής κινηματογραφικών τμημάτων όπως το Balkan Fund. Είναι μέντορας στην Biennale Cinema του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας και μέλος της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου, της Γερμανικής Ακαδημίας Κινηματογράφου, της WGA και των Film Fatales. Το 2019 υπήρξε συνοποψήφια των Debra Granik, Josephine Decker, Chloe Zhao και Mimi Leder για το βραβείο της καλύτερης γυναίκας σκηνοθέτη από την εναρκτήρια επιτροπή βραβείων του Film Threat, Award This! Αυτή τη στιγμή ετοιμάζεται να σκηνοθετήσει το γεωπολιτικό θρίλερ έξι επεισοδίων γύρω από την κρίση στο Ιράν, The Second Attack

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στη διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Μου άνοιξε τους ορίζοντες μέσα από την λογοτεχνία και την μουσική. Νομίζω ότι όλες οι βάσεις της ιδιαίτερης υπογραφής μου ως σκηνοθέτη και καλλιτέχνη μπήκαν τότε. Ξεκίνησα σπουδάζοντας και κάνοντας μουσική, αυτό ήταν το πρώτο μου όνειρο, και σήμερα γράφω και σκηνοθετώ σαν μουσικός. Μεγάλη κουβέντα. Και βέβαια, η τελειομανία και η εργασιομανία. Θα εμπιστευόμουν πάντα έναν απόφοιτο του γερμανικού όσον αφορά αυτά τα δυο στοιχεία. Προσωπικά με βοήθησαν πολύ να φτάσω εδώ που είμαι σήμερα. Ώρες ώρες ομολογώ ότι τις έχω απευχηθεί αυτές τις αξίες, γιατί δεν είναι εύκολο να έχεις φιλοδοξία και επιμονή και εργασιομανία. Υπάρχουν πιο εύκολοι και χαλαροί τρόποι να ζήσεις την ζωή σου. Σίγουρα όμως και λιγότερο δημιουργικοί.

Δυο σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Μόνο δυο; Η αυτοκτονία του αδελφού του Benno Ohnesorg που με έκανε να διαβάσω τα πάντα για την εποχή του Rudi Dutschke. Ακόμη το σκέφτομαι και θα ήθελα να μάθω περισσότερα για τον δάσκαλο μας αυτόν που ήρθε στην Θεσσαλονίκη για να δώσει τέλος στην ζωή του. Όσο για την επαγγελματική μου πορεία θα επιλέξω την τωρινή στιγμή όπου μετά από έντεκα χρόνια στην Νέα Υόρκη και τρεις αμερικανικές ταινίες μεγάλου μήκους επιστρέφω στον ευρωπαϊκό χώρο σκηνοθετώντας μια σειρά έξι ωριαίων επεισοδίων γύρω από τον πόλεμο του Ιράκ το 2003 και την κρίση στο Ιράν σήμερα. Είναι το αγαπημένο μου είδος, γεωπολιτικό θρίλερ, και ένα μεγάλο μέρος των γυρισμάτων θα γίνει στην Γερμανία και στην Ελλάδα, οπότε αισθάνομαι λίγο σαν όλοι οι δρόμοι να οδηγούν σε αυτή την στιγμή.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Δεν ονειρεύομαι. Έχω φτάσει στο σημείο που μπορώ να πραγματοποιήσω, τι βάζω στο μυαλό μου, που έχει να κάνει με την φάση της καριέρας μου και όλη την δουλειά που έχω κάνει μια ζωή για να φτάσω σε αυτό το σημείο και να μπορώ να πω ότι τώρα ξέρω επιτέλους τι θέλω και τι κάνω. Είναι ωραίο συναίσθημα. Ώρες ώρες μου λείπουν τα όνειρα. Ίσως επιστρέψουν.

Από το σχολείο έχω κρατήσει την πολυπολιτισμικότητα, που είχε ως αποτέλεσμα το άνοιγμα του προσωπικού μου ορίζοντα.

Κατερίνα Μπαγιατίη

Απόφοιτη του 1993

Αποφοιτήσατε από το σχολείο το 1993. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά.

Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Αν με ρωτούσατε τότε θα γκρίνιαζα. Ασταμάτητα. Θα διαμαρτυρόμουν για τις έξτρα ώρες συγκριτικά με τους φίλους μου σε δημόσια σχολεία, για τη δυσκολία του να κάνεις μαθήματα σε 2 γλώσσες, για το πολύ πρωινό ξύπνημα για να πάω σε ένα σχολείο που δεν ήταν απέναντι από το σπίτι μου... Τώρα πια, έχοντας ζήσει το μέλλον και την πραγματική απροσάτευτη ενήλικη ζωή, από το πέρασμά μου από την ΓΣΘ ως μαθήτρια μόνο εξαιρετικά θετικά πράγματα έχω να θυμάμαι... Ένα περιβάλλον στο οποίο ένιωθα καθημερινά ευπρόσδεκτη και ασφαλής και αρκετοί καθηγητές που ένιωθα ότι με προσέχουν. Ένα σχολείο που τουλάχιστον στην πλειοψηφία του είχε καλά καταρτισμένο παιδαγωγικά ανθρώπινο δυναμικό. Ένα σχολείο που με ανάγκασε από μικρή ηλικία να βγω από το καβούκι της εντελώς ομοιογενούς τότε γειτονίας μου στην οδό Γαμβέτα και να συγχρωτιστώ με παιδιά από άλλες χώρες σε καθημερινή βάση. Ένα σχολείο που με έκανε κατά κάποιο τρόπο να μεγαλώσω με την ταυτότητα του Ευρωπαίου πολίτη παράλληλα με του Έλληνα. Αλλά το απολύτως κυριότερο... ένα σχολείο που μου έδωσε πάρα πολλούς φίλους ζωής που μετά από 30 χρόνια είναι πια τα «αδέρφια» μου σε όλα τα δύσκολα, σε όποια γωνία του κόσμου κι αν μένουν και όσο καιρό κι αν κάνω να τους δω.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Δεν είμαι σίγουρη ότι τότε το επέλεξα ακριβώς. Μάλλον με έφερε εδώ που είμαι ένας συνδυασμός γνώσεων, συγκυριών, και του χαρακτήρα μου. Το επάγγελμά μου δεν υπήρχε ούτε καν σαν ιδέα όταν ήμουν μαθήτρια. Στην ηλικία των 17 ήξερα απλά ότι μου αρέσουν τα μαθηματικά περισσότερο από τα φιλολογικά, η έννοια της πληροφορικής περιοριζόταν στο να ξέρω να ανοίγω ένα τεράστιο αργοκίνητο υπολογιστή και να κάνω πράξεις όταν δεν έπαιζα παιχνίδια... Για να μιλήσω με πολύ ειλικρίνεια, αποφάσισα να πάω στο πολυτεχνείο γιατί ήταν fancy, είχε κύρος, και «εκεί μου είπε ο μπαμπάς μου να πάω», αλλά δε νομίζω ότι το σχολικό σύστημα ούτε τότε ούτε τώρα μας προετοίμαζε κατάλληλα στο να καταλαβαίνουμε επακριβώς τι δρόμοι ανοίγονται μπροστά μας. Ειδικά τώρα που τα πράγματα στον χώρο της τεχνολογίας τρέχουν αστραπιαία. Έγινε λοιπόν μηχανικός γιατί ακουγόταν καλό, αλλά καθ' όλη την περίοδο των σπουδών μου τίποτε σε εκείνο τον χώρο δεν μου είχε προκαλέσει το παραμικρό ενδιαφέρον. Ψαχνόμουν γύρω μου ασταμάτητα. Οι γονείς με κρατούσαν από το να μην αφήσω την σχολή με νύχια και με δόντια. Αλλά και μετά το πτυχίο για μια περίοδο άφηνα τη μια δουλειά μετά την άλλη... Στο δημόσιο άντεξα διορισμένη 3.5 μήνες. Δε μπορούσα να μείνω σε μια δουλειά που δε με γέμιζε... Αυτό βέβαια δεν θα μπορούσε να συμβεί αν δεν είχα τη στήριξη και την υπομονή της οικογένειάς μου σε όλα μου τα βήματα. Η πρώτη μεγάλη αλλαγή έγινε για μένα προς το τέλος των σπουδών μου, όταν ήρθε πια στη ζωή μας το Ιντερνέτ και άρχισε να μου προκαλεί κάποιο ενδιαφέρον ο χώρος του web design, αφού κάπως κάλυπτε κάποιες δημιουργικές μου ανησυχίες.

Η δεύτερη και εντελώς καθοριστική ήρθε εντελώς απροσδόκητα. Μου άρεσαν πάντα πάρα πολύ τα ταξίδια και το να γνωρίζω νέες κουλτούρες (όχι ως luxury τουρίστας, αλλά με την πραγματική ουσία του να γνωρίζεις έναν νέο τόπο). Επίσης πάντα λάτρευα τα παιδιά. Τότε ένας φίλος του

Τώρα πια έχοντας ζήσει το μέλλον και την πρακματική απροσάτευτη ενήλικη ζωή, από το πέρασμα μου από την ΓΣΘ ως μαθήτρια μόνο εξαιρετικά θετικά πράγματα έχω να θυμάμαι...

αδερφού μου μου είπε «γιατί δεν πας το καλοκαίρι τότε να εργαστείς σε ένα εθελοντικό πρόγραμμα στην Βαρκελώνη. Το θέμα του είναι να γνωρίσεις τις Νέες Τεχνολογίες σε παιδιά μεταναστών σε μια δομή, όσο ταυτόχρονα θα μπορείτε έτσι να τα κρατάτε έξω από τους δρόμους». Νομίζω πως αυτή ήταν η εμπειρία που άλλαξε την ζωή μου. Δούλεψα εκεί για πολλά καλοκαίρια στη σειρά. Αρχισα σιγά σιγά να καταλαβαίνω εκτός από την αγάπη και το ενδιαφέρον μου για τα παιδιά, πως όσο περνάει ο καιρός και η ψαλίδα της τεχνολογικής κατάρτισης μεγαλώνει, το να έχεις αυτού του είδους τη γνώση δεν είναι πια θέμα διασκέδασης αλλά κοινωνικής δικαιοσύνης. Εκεί αποφάσισα ότι ο χώρος της εκπαίδευσης στις Νέες Τεχνολογίες είναι εκεί που ανήκω.

Ακόμη κι αυτό βέβαια από πλευράς υλοποίησης μέσα από το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν πολύ δύσκολο να το ακολουθήσω σωστά. Μεγάλωσα και εργαζόμουν σε ένα χώρο όπου οι μηχανικοί δεν είχα απολύτως καμία ιδέα από παιδαγωγική και μάθηση, και οι παιδαγωγοί δεν είχαν καμία ιδέα για το πώς πρέπει να προσεγγίσουμε τη μηχανική επιστήμη και τις νέες τεχνολογίες. Το κενό αναμεσά τους ήταν χαοτικό. Η τρίτη λοιπόν αλλαγή ήρθε περίπου 15 χρόνια αργότερα, όταν το Purdue University στις ΗΠΑ αποφάσισε ότι αυτό το πεδίο απαιτεί πια πολύ εξειδικευμένη διεπιστημονική γνώση και ίδρυσε μέσα στο Πολυτεχνείο του το πρώτο School of Engineering Education. Πήγα λοιπόν εκεί το πρώτο εξάμηνο ως επισκέπτης για να δω και να πάρω ιδέες για 3 μήνες... οι 3 έγιναν 6.. οι 6 έγιναν ένα διδακτορικό... αυτό μετά έγινε ένα postdoc στο MIT...and the rest is history... Σήμερα σχεδιάζω πια με μια μεγάλη ομάδα εξειδικευμένων επιστημόνων μικρά και μεγάλα προγράμματα STEM (Science, Technology, Engineering, and Math), σχολές, ή ακόμη και ολόκληρα νέα πολυτεχνεία ανά τον κόσμο. Στα 17 μου αυτό δεν θα το φανταζόμουν ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα.

Αν μπορώ λοιπόν να καταλήξω κάποιο μέσα από αυτή την εμπειρία μου είναι στο να πω σε ένα νέο παιδί “αν δεν σε καλύπτει αυτό που κάνεις, ξεκίνα να μαθαίνεις κάτι άλλο. Ένα mini course online, μια νέα δεξιότητα. Στον αιώνα μας δεν υπάρχουν πια εργασιακά στεγανά. Δουλεύοντας θα βρεις πάντα κι άλλους δρόμους. Ποτέ δεν είναι αργά για μια στροφή”

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στη διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

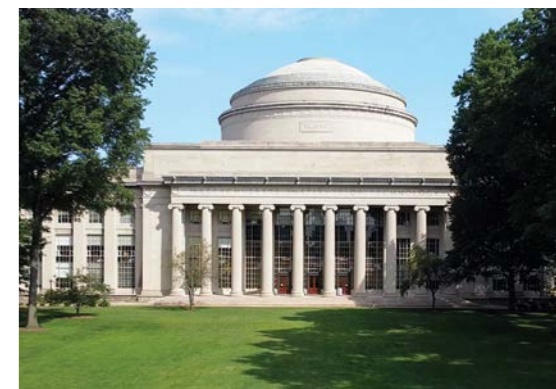
Παιδαγωγικά δεν θα μπω στον κόπο να την περιγράψω. Έχει αλλάξει εντελώς από το 1993, οπότε δεν έχει πλέον και πάρα πολύ σημασία. Αυτό που έμεινε το ίδιο είναι πάντα το στοιχείο της πολυπολιτισμικότητας και της καλής οργάνωσης. Το χαρακτηριστικό της πολυπολιτισμικότητας με έκανε να μη φοβάμαι το «εξωτερικό». Να εργάζομαι παντού και να νιώθω το ίδιο άνετα. Να είμαι έτοιμη να επικοινωνήσω με άτομα που δεν θα μιλάνε την γλώσσα μου και να είμαι έτοιμη να ψάξω να βρω άλλους τρόπους συνεργασίας και επικοινωνίας. Όσον αφορά στην οργάνωση, νομίζω ότι σε αυτό το κομμάτι οφείλω και εγώ τις οργανωτικές μου δεξιότητες, την ανάγκη μου να έχω τον έλεγχο των πράγματων, να προσχεδιάζω αντί να αφήνω πράγματα στην τύχη.

Δuo σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Από τα σχολικά χρόνια σίγουρα η μέρα της αποφοίτησης. Όλα κλείνουν τον κύκλο τους, η συναισθηματική φόρτιση είναι τεράστια, και το reality check το ίδιο. Από την επαγγελματική μου πορεία θα έλεγα η πρώτη μου μέρα στο MIT. Χωρίς να θέλω να υποτιμήσω την ποιότητα και την προσπάθεια που γίνεται σε άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα, νομίζω είναι η μέρα που για μένα άνοιξε ένας νέος κόσμος γνώσης, ευκαιριών, συναναστροφών. Ο ορίζοντας της εργασίας πια από τοπικός γίνεται ξεκάθαρα παγκόσμιος, με όσες δυσκολίες και προκλήσεις κι αν έρχονται μαζί. Ο καθηγητής που εργάζεται στο απέναντι κτήριο έχει αποφοιτήσει ο ίδιος του 5 διδακτορικούς νομπελίστες αν δεν κάνω λάθος. Όλα παίρνουν άλλες διαστάσεις. Εγώ εκεί μέσα αισθάνομαι ακόμη πάρα πολύ μικρή... αλλά μαθαίνω κι εγώ με τον καιρό.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Υγεία και αξιοπρέπεια. Όλα τα άλλα είναι σημαντικά αλλά δευτερεύοντα.

Το χαρακτηριστικό της πολυπολιτισμικότητας με έκανε να μη φοβάμαι το «εξωτερικό». Να εργάζομαι παντού και να νιώθω το ίδιο άνετα. Να είμαι έτοιμη να επικοινωνήσω με άτομα που δεν θα μιλάνε την γλώσσα μου και να είμαι έτοιμη να ψάξω να βρω άλλους τρόπους συνεργασίας και επικοινωνίας.

Νίκη Τσιλιπιάκου

Απόφοιτη του 1984

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 1984. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Πρώτα πρώτα τις συμμαθήτριες και τους συμμαθητές, με την ξεχωριστή προσωπικότητα καθεμιάς και καθενός, και τις καλές αλλά και κακές στιγμές. Όσο περνούν τα χρόνια, οι στιγμές φιλτράρονται μέσα από τη γνώση, την εμπειρία, την ωριμότητα, και κρατάμε το νοιάξιμο και την τρυφερότητα, που μας κάνει να θέλουμε να επανασυνδεόμαστε και να επικοινωνούμε αληθινά και σε βάθος. Κρατώ ακόμη την καλή οργάνωση του σχολείου, τον εξοπλισμό και τις υποδομές του, τη συνέπεια, τη μέθοδο διδασκαλίας, τις/τους εμπνευσμένες/-ους καθηγήτριες/-τές, το μάθημα της Γυμναστικής και των Καλλιτεχνικών, τα εργαστήρια, τις Arbeitsgemeinschaften, τη χορωδία στην οποία συμμετείχα, αλλά και τη μοναδική ομαδική “κοπάνα” της τάξης ως αντίδραση σε καθηγητή. Και βέβαια το άγχος των εξετάσεων, ιδιαίτερα στα προφορικά των Γερμανικών και στις εξετάσεις της Επιτροπής για το απολυτήριο του Λυκείου, καθώς ήμασταν Ξένο Σχολείο.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Το επάγγελμα του αρχαιολόγου το επέλεξα γιατί η Αρχαιολογία ήταν όνειρο ζωής για μένα. Μου άρεσε από την παιδική μου ηλικία η ενασχόληση με την τέχνη, την ιστορία και την αρχαιολογία. Μου άρεσε να επισκέπτομαι μουσεία, αρχαιολογικούς χώρους, να παρακολουθώ παραστάσεις σε αρχαία θέατρα. Η μόνη δυνατότητα για να μπορέσω να εργαστώ επάνω στο αντικείμενο των σπουδών μου, και μάλιστα σε μόνιμη θέση, ήταν να διοριστώ στο Υπουργείο Πολιτισμού. Αυτό φαινόταν αρχικά ένα άπιαστο όνειρο, γιατί προϋπέθετε την επιτυχία μου σε γραπτό πανελλήνιο διαγωνισμό, που κατ’ αρχήν έπρεπε να προκηρυχθεί. Η διαδικασία τότε ήταν μοναδική και σπάνια, ανάλογη με αυτήν για το διπλωματικό σώμα. Υπήρξα τυχερή, γιατί προκηρύχθηκε λίγους μήνες αφότου ορκίστηκε, το 1989, 10 χρόνια μετά μετά τον προηγούμενο, για 8 μόλις θέσεις βυζαντινολόγων σε όλη την Ελλάδα. Πέτυχα. Βέβαια το αντικείμενο ενασχόλησης στις θέσεις, στις οποίες έχω κατά καιρούς υπηρετήσει ή υπηρετώ, στο Υπουργείο Πολιτισμού, δεν έχει καμία σχέση με το πρόγραμμα σπουδών στο Πανεπιστήμιο παρά μόνο με το γνωστικό αντικείμενο, το οποίο σου εξασφαλίζει τη θέση και την κατάσταση σε κλάδο και ειδικότητα. Η καθημερινή εφαρμογή της Δημόσιας Διοίκησης και της Νομοθεσίας, Αρχαιολογικής κ. ά., την οποία καλούμαστε να γνωρίζουμε, με τις συνεχείς αλλαγές και τροποποιήσεις, για τη διαφύλαξη, προστασία και την με κάθε τρόπο ανάδειξη της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, στην υπηρεσία του πολίτη και του κοινωνικού συνόλου, ιδιαίτερα στην ψηφιακή εποχή που ζούμε, είναι μια δύσκολη, υπεύθυνη και αέναη διαδικασία.

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Το σχολείο και η κουλτούρα του με βοήθησαν να συνειδητοποιήσω και να αναδείξω τις αξίες και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς μου, τις δεξιότητες που ταυτίζονταν με ότι πρέσβευε και να τα καλλιεργήσω έτι περαιτέρω. Την οργανωτικότητα, τη μεθοδικότητα, την εργασία σε ομάδες, την κριτική σκέψη, την αμφισβήτηση και τον έλεγχο, την αγάπη για τον πολιτισμό, την προστασία του περιβάλλοντος και την καθαριότητα, τον σεβασμό στη διαφορετικότητα. Όταν άρχισα να φοιτώ στο Πανεπιστήμιο έλεγα χαρακτηριστικά ότι δεν βλέπω καμία διαφορά από το Σχολείο μου, τη Γερμανική Σχολή. Ήταν για μένα το καλύτερο Πανεπιστήμιο.

Βασιλική Οικονομίδου

Απόφοιτη του 1992

Δuo σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Από τα σχολικά μου χρόνια ξεχωρίζω τη συμμετοχή μου στις συναυλίες της χορωδίας, τη συμμετοχή μου σε διεθνή διαγωνισμό ζωγραφικής με ένα έργο μου ακουαρέλας, που εκπροσώπησε το Σχολείο μας και μου έδωσε μεγάλη χαρά, αφού από παιδί αγαπούσα την ΤΕΧΝΗ. Από την επαγγελματική μου πορεία ξεχωρίζω την ανάληψη των καθηκόντων μου στη Διεύθυνση του Μουσείου Βυζαντινού Πολιτισμού το 2012, έναν χώρο εκπληκτικό, που τιμώ και προσπαθώ να υπηρετώ με όλες μου τις δυνάμεις προς όφελος των πολιτιστικών αγαθών που εκθέτει και φυλάσσει στο εσωτερικό του, και του κοινωνικού συνόλου.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Για το μέλλον ονειρεύομαι πρώτα πρώτα να έχουμε υγεία και ειρήνη, να συνεχίσω να μπορώ να ΔΗΜΙΟΥΡΓΩ, να υπηρετώ τον πολιτισμό και το κοινωνικό σύνολο με οποιονδήποτε τρόπο, με έμφαση στη διεθνή δικτύωση του φορέα που διοικώ, τη συνεργασία με άλλες χώρες, την εξωστρέφεια, τη μετάδοση της γνώσης και της εμπειρίας μου στη Διοίκηση χώρων πολιτισμού με κάποιον τρόπο είτε με τη διδασκαλία είτε τη συμβουλευτική. Να εξελιχθώ ως άνθρωπος, να γίνω γιαγιά....

Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού
Φωτό C.Dimitriou-N.Vavdinoudis

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 1992. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Το Γυμνάσιο και το Λύκειο συμπίπτουν με τα χρόνια της εφηβείας, και για το Ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, είναι και τα χρόνια της γενικής παιδείας. Αυτά που έχω κρατήσει... αναμνήσεις και φιλίες, αλλά και τη διαπολιτισμική γενική παιδεία, με ευγνωμοσύνη σε αρκετούς από τους τότε καθηγητές που ενθάρρυναν το διάλογο.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Ως μαθήτρια είχα μεγάλη αγάπη στα μαθηματικά και τον προγραμματισμό, και η επιλογή να σπουδάσω ηλεκτρολόγος μηχανικός φαινόταν ότι συνδύαζε αυτές τις δύο αγάπες με καλές επαγγελματικές προοπτικές. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήξερα και πολλά για την επιλογή μου τότε – 30 χρόνια μετά, θεωρώ ότι στάθηκε πολύ τυχερή, μια που οι επαγγελματικές επιλογές που έχει ένας ηλεκτρολόγος μηχανικός ταιριάζουν πολύ με τα ενδιαφέροντά μου.

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου? Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Θέλω να θυμάμαι τη ΓΣΘ σαν ένα ως επί

το πλείστον αρμονικό σύνολο αξιόλογων ανθρώπων, πολλοί από τους οποίους είχαν και έχουν τον θαυμασμό και τον σεβασμό μου, που όμως ο καθένας είχε διαφορετικές απόψεις, αρχές και αξίες, συχνά αντικρουόμενες. Ο διαπολιτισμικός χαρακτήρας του σχολείου σίγουρα συνέβαλε σε αυτό. Αυτό το περιβάλλον με βοήθησε πολύ να αναπτύξω μια περιέργεια και ένα σεβασμό για τη διαφορετικότητα (και ναι, ξέρω ότι δεν μου έβγαине πάντα έτσι), που τελικά κατέληξε σε μια μεγάλη αγάπη για την κριτική σκέψη και το διάλογο.

Δuo σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Πολλές, αλλά μια στιγμή που θα θυμάμαι από το σχολείο είναι το πρώτο μάθημα στο ΑΓ Πληροφορικής με τον κ. Ιμμήγι. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα προσωπικό υπολογιστή από κοντά, και μια στιγμή που με μάγεψε για την υπόλοιπη ζωή μου. Από την επαγγελματική μου ζωή, θα ξεχωρίζα τις αποφοιτήσεις των διδακτορικών (και όχι μόνο) φοιτητών μου – κάθε ένας ήταν ένα μοναδικό ταξίδι, και δεν ξέρω αν ξέρουν πόσο περήφανη είμαι για αυτούς.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Έναν ειρηνικό κόσμο με υγεία και σεβασμό προς το περιβάλλον. Και έναν κόσμο με καλύτερο επίπεδο δημόσιου διαλόγου.

Short Bio

Η Βασιλική (Bikn) Οικονομίδου αποφοίτησε από τη ΓΣΘ το 1992. Είναι Διδάκτωρ Ηλεκτρολόγος Μηχανικός (2002) του ΑΠΘ. Από το 2003 μέχρι το 2009 έκανε μεταδιδακτορικές σπουδές στο National Institutes of Health στις ΗΠΑ, όπου ασχολήθηκε με θέματα τεχνικής ανάπτυξης μαγνητικής τομογραφίας και εφαρμογές στην απεικόνιση του κεντρικού νευρικού συστήματος. Από το 2009 εργάζεται στο George Mason University, όπου είναι αναπληρώτρια καθηγήτρια Βιοϊατρικής Τεχνολογίας, με ερευνητικά ενδιαφέροντα στην επεξεργασία εικόνας και βίντεο για ιατρικές εφαρμογές και εφαρμογές ασφαλείας.

Short Bio

Απόφοιτος της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης. Πτυχιούχος του Τομέα Αρχαιολογίας του Τμήματος Ιστορίας - Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών ως υπότροφος του Ι.Κ.Υ. και διδακτορικού διπλώματος του Τμήματος Ιστορίας - Αρχαιολογίας του Α.Π.Θ. Πτυχιούχος Γερμανικής Φιλολογίας του Α.Π.Θ. Διορίστηκε το 1990 μετά από πανελλήνιο διαγωνισμό στο Υπουργείο Πολιτισμού. Αρχικά τοποθετήθηκε στην πρώην 11η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων (ΕΒΑ) με έδρα τη Βέροια και το 2008 σε θέση προϊσταμένης του Τμήματος Αρχαιολογικών Χώρων Μνημείων και Αρχαιογνωστικής Έρευνας. Το 2011 ανέλαβε Διευθύντρια στην πρώην 18η ΕΒΑ, ενώ από το 2012 διευθύνει το Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού. Διαθέτει πλούσιο ανασκαφικό, συγγραφικό και επιστημονικό έργο που σχετίζεται με θέματα βυζαντινής και μεταβυζαντινής αρχαιολογίας και τέχνης, μουσειολογίας, μουσειοπαιδαγωγικής και διοίκησης πολιτισμικών μονάδων, έχει επιμεληθεί περιοδικές εκθέσεις, σχετικούς επιστημονικούς καταλόγους, πρακτικά συνεδρίων και έχει συμμετάσχει σε σειρά ευρωπαϊκών και διακρατικών προγραμμάτων. Έλαβε τιμητικές διακρίσεις και βραβεύσεις (από την Ι. Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας, τον Δήμο Αμυνταίου, την Διεθνή Ειδική Επιτροπή για τα Οπτικοακουστικά Μέσα του Διεθνούς Συμβουλίου Μουσείων). Είναι μέλος επιστημονικών και οργανωτικών επιτροπών, συλλογικών διοικητικών και επιστημονικών οργάνων, επιστημονικών και κλαδικών σωματείων και συλλόγων.

Λόλα Τότσιου

Απόφοιτη του 1975

Short Bio

ΛΟΛΑ ΤΟΤΣΙΟΥ

Μου ζητήθηκε βιογραφικό 100 λέξεων. Στον.

Παίζω πιάνο από πέντε ετών. Στον.

Σπουδές σε ΚΩΘ, Χαιδελέβερν, Βουδαπέστη. Satyanandashram. Στον.

Σολιστική καριέρα από το 1980, συναυλίες, ηχογραφήσεις μαγνητοσκοπήσεις. 7 cd, πολύ καλές κριτικές. Στον.

Ασχολήθηκα με τα σύγχρονα ρεύματα της κλασικής μουσικής, με jazz, new music και ινδικά bhajans.

Πειραματίζομαι με τη μουσική έκφραση και performance κι αυτοσχεδιάζω. Έχω γράψει μουσική για θεατρικά έργα στο Εθνικό Θέατρο Αθηνών, ΚΘΒΕ, Γαλλικό Ινστιτούτο, Θέατρο Αυλαία, Θέατρο Σοφούλη, Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης. Στον.

Οκτώ χρόνια διευθύντρια στο ΚΩΘ. Στον.

Αγαπώ την εκπαίδευση. Διοργανώνω σεμινάρια και διδάσκω με τη μέθοδο focus training (μουσική και γιόγκα) Στον.

Αποφοιτήσατε από το σχολείο το 1975. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά.

Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Έχω κρατήσει την εφηβική αναζήτηση αυτοπροσδιορισμού, την επίσης εφηβική αναζήτηση χαρτογράφησης του κόσμου- με ό, τι αυτό σημαίνει-, μια γλυκειά ανάμνηση της συλλογικής άγνοιάς μας, και την αντίδρασή μου σ' ένα εκπαιδευτικό σύστημα που θέλει τον μαθητή καθισμένο σε μια καρέκλα 7 ώρες την ημέρα.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Το επέλεξα; Με επέλεξε;

Στο σπίτι μας υπήρχε πιάνο, έπαιζαν η μητέρα μου κι οι δυο μεγαλύτερες αδελφές μου. Ακούγαμε επίσης πολύ κλασική μουσική.

Η σκηνή που πρωτοκάθισα στο πιάνο, σε ηλικία πέντε περίπου χρονών, υπάρχει πολύ καθαρή στη μνήμη μου.

Θυμάμαι το αίσθημα γείωσης, συγκέντρωσης και ηρεμίας που κατοίκησε μέσα μου εκείνη τη στιγμή.

Θα 'λεγα πως μου χαρίστηκε ένας πολύτιμος άξονας, μια πυξίδα για να οδηγώ το караβάκι του εαυτού μου και να εξερευνώ θάλασσες ήμερες αλλά και φουρτουνιασμένες.

Είναι μεγάλη η δύναμη της μουσικής, η δύναμη των ήχων.

Αισθάνομαι ευγνωμοσύνη γι' αυτό το δώρο ζωής.

Δεν θα το πω επάγγελμα, χώρο αναπνοής και έκστασης τον ονομάζω τον χώρο της μουσικής.

Πώς θα περιγράφατε την «κουλτούρα» του σχολείου; Πόσο συνέβαλε το σχολείο στη διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Τον καιρό εκείνο τον παλιό, υπήρχε στη χώρα μας η χούντα των συνταγματαρχών. Η συνθήκη αυτή επέβαλε και στην εκπαίδευση ένα γκριζό πέπλο, που ως έφηβοι το αισθανόμασταν- κάποιος τουλάχιστον.

Εντός αυτού του γκριζού πέπλου, συνέβαιναν πολλά και ετερόκλητα πράγματα.

Από πού ν' αρχίσω;

Ας πω πως την κουλτούρα του σχολείου την χαρακτήριζε στα σίγουρα το δίπολο Έλληνες-Γερμανοί. Και εξαιτίας αυτού του δίπολου πήραμε ως μαθητές πληροφορίες από δύο διαφορετικούς κόσμους σκέψης και δράσης. Θετικό.

Υπήρχε καλή οργάνωση. Αξιοπρεπείς χώροι διδασκαλίας.

Το σχολείο προσέφερε επίσης κάποιες δραστηριότητες εκτός του καθιστικού 7ώρου, πράγμα πολύ σημαντικό και ιδιαίτερο για την εποχή.

Ήμασταν, νομίζω τότε, το μόνο μικτό σχολείο. Θετικό επίσης.

Ήρχαν κάποιοι, λίγοι, ιδιαίτερα προοδευτικοί Έλληνες καθηγητές, που εντός του γκριζού

πέπλου μας έδιναν ερεθίσματα να σκεφτούμε και ν' αναρωτηθούμε για τη δημοκρατία, την ελευθερία, την έννοια της εξέγερσης, την ισότητα. Ωθούσαν και προκαλούσαν την κριτική μας σκέψη.

Υπήρχαν Γερμανοί καθηγητές που, το καταλάβαινες, συναισθανόντουσαν αυτό που η Ελλάδα ζει, φερόντουσαν με ευγένεια, με πραότητα. Ωθούσαν επίσης την κριτική σκέψη. Υπήρχαν κι οι Γερμανοί καθηγητές που αποπνέανε μιαν υπεροψία, αυτόν τον περισσό αυταρχισμό, απαιτούσαν την πειθαρχία για την πειθαρχία, χωρίς επεξήγηση, χωρίς αιτιολόγηση. Αρνητικό. Διότι ως έφηβοι, που μόλις είχα αρχίσει να οσμίζομαι τον κόσμο των ενηλίκων, ήθελα να γνωρίζω όχι μόνο ποιοι είναι οι κανόνες αλλά και γιατί υπάρχουν αυτοί οι κανόνες.

Χρόνια αργότερα, όταν συνάντησα τη γιόγκα στη ζωή μου, επαναπροσδιόρισα- μεταξύ πολλών άλλων- έννοιες όπως πειθαρχία, καθήκον, δέσμευση, γιατί από τους δασκάλους μου της γιόγκα δεν υπήρξε ποτέ απέναντί μου ένα δάχτυλο υψωμένο, παρά μόνο η έγνοια της δικής μου - δικής μας ισορροπίας και εξέλιξης.

Ναι λοιπόν, το σχολείο συνέβαλε σαφώς θετικά - έστω και μέσω της αντίδρασής μου κάποιες φορές- στη διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών δεξιοτήτων μου. Πολύπλευρη γνώση, κριτική σκέψη, οργανωτικότητα, ρατιοναλιστικός τρόπος σκέψης εκεί όπου χρειάζεται.

Η φαντασία ήταν η μεγάλη απουσία, τότε, αλλά πιστεύω πως αυτό δεν ήταν θέμα της ΓΣΘ αλλά του εκπαιδευτικού μας συστήματος γενικότερα.

Εξ άλλου η φαντασία μου προσφερόταν εκ των πραγμάτων από τον χώρο της μουσικής, κι επίσης τη συνάντησα σε άλλες χώρες, σε άλλες σπουδές, σε άλλους πολιτισμούς.

Για να είμαστε δίκαιοι, δεν μπορεί να περιμένει κανείς τα πάντα από το σχολείο του.

Δυο σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Στ' αλήθεια, δυσκολεύομαι ν' απομονώσω κάποια στιγμή από τα σχολικά χρόνια. Οι μνήμες πολλές και ετερόκλητες κι αυτές. Αυθόρμητα, τώρα που γράφω, μου ήρθε στο νου ένα στιγμιότυπο από το μάθημα των νέων ελληνικών, ειδικότερα: έκθεση ιδεών. Ανέπτυξα με επιχειρήματα τις σκέψεις μου, αμφισβητώντας το θέμα που μας είχε δώσει η καθηγήτρια. Πήρα άριστα, και διάβασε την έκθεσή μου στην τάξη. Εξαιρετική κίνηση από μεριάς της. Ένοιωσα πως είχα σύμμαχο στην απέναντι πλευρά. Κατά τ' άλλα, μαθήτρια του 14,5- 15,2.....

Από την επαγγελματική μου πορεία μου είναι εύκολο ν' απομονώσω ένα γεγονός, γιατί ήταν και είναι το πιο σημαντικό για μένα.

Ήταν η φορά, πριν από πολλά χρόνια, που σε μια συναυλία μου έπαιξα έτσι ακριβώς όπως ήθελα. Ο ήχος ακούστηκε έτσι όπως ακριβώς, για χρόνια στη μελέτη μου δοκίμαζα ν' ακουστεί, οι παύσεις υπήρχαν εκεί με τη δική τους υπόσταση, η ροή της μουσικής μέσα στο χώρο και στον χρόνο είχε ακριβώς την ισορροπία που ήθελα να έχει.

Αυτό που δούλευα, αυτό που ονειρευόμουν, μου φανερώθηκε. Αυτό το γεγονός ήταν η εφελθής για μια βαθύτερη βουτιά στον κόσμο του ήχου και του χώρου γύρω απ' αυτόν και μέσα σ' αυτόν.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Επειδή θεωρώ τον εαυτό μου κοινωνικό και πολιτικό όν, θα πω τα παρακάτω:

Ονειρεύομαι έναν κόσμο όπου το σύνθημα της γαλλικής επανάστασης « ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη» θα πραγματοποιηθεί.

Όπου η υλιστική και ωφελμιστική θεώρηση και αξιολόγηση των πραγμάτων, των καταστάσεων και των σχέσεων δεν θα είναι ο κυρίαρχος Θεός.

Έναν κόσμο όπου οι απλές, γνωστές ανθρώπινες αξίες θα ισχύουν. Από όλους και για όλους.

Έναν κόσμο που θα έχει ανακαλύψει αυτά που ενώνουν τους ανθρώπους κι όχι αυτά που τους χωρίζουν.

Έναν κόσμο που θα σέβεται τη γη που πατάει, τον αέρα που αναπνέει και το νερό που πίνει.

Έναν κόσμο όπου η χαρά, η φαντασία, το δίκιο κι η μορφοφία θα είναι πανταχού παρόντα. Τελεία. Και παύλα.

Ναι λοιπόν, το σχολείο συνέβαλε σαφώς θετικά - έστω και μέσω της αντίδρασής μου κάποιες φορές- στη διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών δεξιοτήτων μου.

Λεζάντα Λεζάντα Λεζάντα
Λεζάντα Λεζάντα Λεζάντα
Λεζάντα Λεζάντα Λεζάντα

Μαρία Αστεριάδου

Απόφοιτη του 1983

Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Όταν ήρθε ο καιρός να αρχίσω να σκέφτομαι σε ποιο γυμνάσιο θα πάω, η πρόταση των γονιών μου ήταν να παω στο γερμανικό σχολείο. Η πιο φυσική συνέχεια ενός νέου έλληνα μουσικού, αφού θα τελείωνε το γυμνάσιο, ήταν να πάει να σπουδάσει στη Γερμανία, και βέβαια σαν απόφοιτος του γερμανικού σχολείου η πρόσβαση στα γερμανικά μουσικά πανεπιστήμια (Musik Hochschule) θα ήταν πιο εύκολη. Δεν θα ήταν ψέμα να πω ότι οι απαιτήσεις της γερμανικής σχολής, μαζί με τα μαθήματα που έπρεπε να παρακολουθώ στο ωδείο κάθε απόγευμα συνάμα με τις καλλιτεχνικές μου υποχρεώσεις, μου άφηναν πολύ λίγο χρόνο για διασκέδαση, αλλά δεν θα άλλαζα με κανένα τρόπο τις αποφάσεις που πήρα όσο αφορά τις σπουδές μου στη γερμανική σχολή. Δεν είναι τυχαίο που οι γίγαντες της κλασικής μουσικής (Bach, Beethoven, Brahms, Mendelssohn, μεταξύ πολλών άλλων) ήταν Γερμανοί, και μπαίνοντας στο πνεύμα της γερμανικής κουλτούρας, εκμάθησης και πειθαρχίας από τα σχολικά μου χρόνια, συνέβαλε στον τρόπο δουλειάς, αντοχής, συγκέντρωσης και υπομονής, χαρακτηριστικά που είναι απαιτούμενα για την επίτευξη των στόχων σαν μουσικός.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

θα έλεγα ότι το επάγγελμα του μουσικού μάλλον διάλεξε εμένα, και όχι αντιστρόφως. Μεγάλωσα σε ένα μουσικό περιβάλλον, ο πατέρας μου είχε σπουδάσει βιολί και η μητέρα μου, πιανίστα, η ίδια, αποφάσισε ότι θα ήθελε να μεταδώσει τα μουσικά φόντα της στα παιδιά της. Μετά από δυο αποτυχημένες προσπάθειες να μάθει πιάνο στα αδέρφια μου, εγώ πλέον ήμουνα η τελευταία της ελπίδα. Ευτυχώς για αυτήν, αλλά και για μένα, στα πέντε μου χρόνια δεν έβλεπα την ώρα και τη στιγμή να κάνουμε μάθημα πιάνου! And «the rest is history», όπως λέει η αμερικανική έκφραση. Μετά από μερικά χρόνια μελέτης με τη μητέρα μου, συνέχισα τις μουσικές σπουδές μου στο κρατικό ωδείο Θεσσαλονίκης, και έτσι άρχισα να εμφανίζομαι όλο και περισσότερο σε κοντσέρτα. Οι εμφανίσεις αυτές λίγο πολύ εκπλήρωναν την κρυφή ναρκισσιστική μου προσωπικότητα, και μου έδιναν την ευκαιρία να εκφραστώ μέσω της μουσικής με έναν τρόπο που ήταν ιδιαίτερα συναρπαστικός. Η απόφασή μου να ακολουθήσω την καριέρα της μουσικού άρχισε σιγά σιγά να χαράζεται και γινότανε όλο και πιο ξεκάθαρο ότι αυτή είναι η πορεία που θέλω να ακολουθήσω.

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου; Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Η πρώτη σημαντική μουσική στιγμή στα σχολικά μου χρόνια που συνέβαλε και στην καθιέρωση της απόφασής μου να γίνω μουσικός, ήταν όταν ένας από τους αγαπημένους μου καθηγητές, ο καθηγητής μουσικής κύριος Loher, μου πρότεινε να παίξω το κοντσέρτο του Haydn με την ορχήστρα του σχολείου! Ήμουνα μόλις 12 χρόνων και το να παίξω σολίστ με ορχήστρα ήταν μια από τις πιο συναρπαστικές στιγμές της ζωής μου! Ακόμα τον ευχαριστώ ολοψύχως που μου έδωσε αυτή την ευκαιρία! Όσον αφορά ιδιαίτερες στιγμές στην επαγγελματική μου σταδιοδρομία, έχω να αναφέρω πολλές, αλλά θα ήθελα να δώσω ιδιαίτερη έμφαση σε μια συναυλία που ήταν σημαδιακή όχι μόνο στον επαγγελματικό αλλά και στον προσωπικό τομέα, λίγο πολύ αυτά τα δυο είναι αλληλένδετα όταν αναφέρεται κανείς στη μουσική. Ήμουνα σε ένα φρεσιβάλ στο Connecticut της Αμερικής και είχα να παίξω ένα ρεσιτάλ με τον φημισμένο βιολιστή, Kurt Nikkanen. Το κοντσέρτο είχε προγραμματιστεί να γίνει σε μια πανέμορφη εκκλησία, χωρίς όμως κανένα κλιματιστικό και με θερμοκρασία 40 βαθμών. Το τελευταίο μας κομμάτι, η Φαντασία του Schubert για βιολί και πιάνο είχε μια από τις μεγαλύτερες πανηγυρικές υποδοχές από το κοινό που είχαμε ποτέ αποσπάσει. Και ενώ ο Kurt και εγώ, απόλυτα ικανοποιημένοι από το αποτέλεσμα της εκτέλεσής μας, κολυμπούσαμε στον ιδρώτα από την αφόρητη ζέστη, πλεκότανε το μέλλον μας σαν μουσικό αλλά και συζυγικό ζευγάρι.

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Το μέγιστο μελλοντικό μου όνειρο είναι να συνεχίσω όσο μπορώ καλύτερα να αγγίζω με τη μουσική μου σαν εκτελεστής, αλλά και σαν παιδαγωγός όσους νέους μπορώ. Καθοδηγώντας τους προς το υπέρτερο στόχο του να κάνουν αυτό που πραγματικά θέλουν και πιστεύουν με αυτοπεποίθηση και δημιουργική ενέργεια!

Short Bio

Η Μαρία Αστεριάδου είναι διακεκριμένη σολίστ, μουσικός δωματίου και παιδαγωγός. Ξεκίνησε τα πρώτα της μαθήματα με τη μητέρα της, Αικατερίνη Αστεριάδου, και συνέχισε τις σπουδές της στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης με την Ελένη Παπάζογλου και στη Hochschule für Musik Freiburg με τον Tibor Hazay. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα με τους Δόμνα Ευνουχίδου, Vitalij Margulis, György Sebök και Richard Goode. Έχει εμφανιστεί σε ατομικά ρεσιτάλ και συναυλίες μουσικής δωματίου σε σημαντικές αίθουσες συναυλιών σε Ηνωμένες Πολιτείες, Νότια Αμερική, Καναδά και Ευρώπη και ως σολίστ με διάφορες ορχήστρες. Έχει ηχογραφήσει έργα μουσικής δωματίου του Νίκου Σκακλώτα και του Carl Nielsen για τη δισκογραφική εταιρεία ‘BIS’. Η Μαρία Αστεριάδου είναι κάτοχος του Διδακτορικού Διπλώματος Μουσικών Τεχνών του Manhattan School of Music στην τάξη της Constance Keene και του Μεταπτυχιακού Διπλώματος (“Master Degree”) της Juilliard School of Music της Νέας Υόρκης στην τάξη του Jacob Lateiner. Διδάσκει στο Manhattan School of Music της Νέας Υόρκης και στο Kutztown University of Pennsylvania, στο οποίο, από το 2011, ανέλαβε την καλλιτεχνική διεύθυνση του Καλοκαιρινού Φεστιβάλ Μουσικής Δωματίου.

Μαρία Σαρρηγιαννίδου

Απόφοιτη του 2005

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 2005. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ;

Πραγματικά έχουν αλλάξει πολλά, τόσο σε προσωπικό επίπεδο όσο και σε όλο τον κόσμο. Κι όμως, η ΓΣΘ αποτελεί ακόμα και σήμερα μία σταθερά στη ζωή μου! Κατ’ αρχήν κρατάω καλούς φίλους! Είτε ήμασταν συμμαθητές, είτε γνωριστήκαμε αργότερα, μετά από τόσα χρόνια είναι οικογένεια, και, για μένα, οι άνθρωποι αυτοί που γνώρισα μέσα στο σχολείο ή μέσω του σχολείου είναι το πιο σημαντικό από όλα τα τυπικά και μη τυπικά προσόντα που απέκτησα στη ΓΣΘ! Κράτησα βέβαια και όλες τις εμπειρίες που μου πρόσφερε η ΓΣΘ και κυρίως τη δυνατότητα να αναπτύξω την προσωπικότητά μου σε ένα περιβάλλον ανοικτό και διαπολιτισμικό με ερεθίσματα όχι μόνο μέσα από τα βιβλία αλλά και από τις εξωσχολικές δραστηριότητες. Είχα την ευκαιρία π.χ. να κάνω πρακτική άσκηση στο Μόναχο 1 μήνα στη Β’ Λυκείου, να συμμετάσχω στο Ευρωκοινοβούλιο Νέων και στην 1η ομάδα της ΓΣΘ που συμμετείχε στο Μοντέλο των Ηνωμένων Εθνών, να παίξω μπάσκετ (όσο κι αν δεν φαίνεται αυτό στο ύψος μου..) με μαθητές της ΓΣΑ και σίγουρα όλα αυτά είναι πράγματα που κρατάω από το σχολείο. Αυτό που κρατάω ως σπουδαίο από το σχολείο είναι ότι μεγάλωσα θεωρώντας ως αυτονόητη την αλληλεπίδρασή μου με ανθρώπους διαφορετικούς αλλά ίσους. Αντιλαμβάνομαι δυστυχώς ότι δεν ήταν/ είναι το ίδιο αυτονόητο αυτό για όλο τον κόσμο, οπότε χαίρομαι πολύ που ως μαθήτρια λειτουργούσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον.

Short Bio

Αποφοίτησε το 2005 και σπούδασε Νομική στο ΑΠΘ. Κάτοχος LL.M ευρωπαι στο ευρωπαϊκό οικονομικό δίκαιο από το Πανεπιστήμιο LMU του Μονάχου, ΜΔΕ στο ιατρικό δίκαιο και βιοηθική από το ΑΠΘ και στο δίκαιο του Κτηματολογίου. Έχει πραγματοποιήσει πρακτική άσκηση στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις Βρυξέλλες και είναι Δικηγόρος Θεσσαλονίκης από το 2012. Έχει διατελέσει πρόεδρος ΟΝΝΕΔ Θεσσαλονίκης και μέλος της εκτελεστικής γραμματείας της ΝΔ. Είναι μέλος του ΔΣ του ΓΝΘ Παπαγεωργίου και από το 2021 Γενική Γραμματέας του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας.

Πατί επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Με πείθουν τα καλά επιχειρήματα και προσπαθούσα πάντα να πείθω με στοιχεία και επιχειρήματα. Η σκέψη ενός νομικού είναι στην πραγματικότητα μαθηματική σκέψη προσαρμοζόμενη απλά σε διαφορετικές συνθήκες, ανάγκες και απαιτήσεις και όχι απαραίτητα στο στενό πλαίσιο ενός αυστηρού μαθηματικού τύπου. Είχα πάντα μαθηματική σκέψη και ταυτόχρονα μου άρεσε να υπερασπιζόμαι τη θέση μου, οπότε η νομική και η δικηγορία ήταν μάλλον μονόδρομος. Τουλάχιστον αυτή ήταν η σκέψη που ακολούθησα πριν 15 χρόνια και το λμώ να πω ότι είμαι από τους τυχερούς που δεν έχουν μετανιώσει την επιλογή τους!

Πώς θα περιγράφατε την ‘κουλτούρα’ του σχολείου; Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Συνειδητοποιώ μεγαλώνοντας, ότι η μεθοδικότητα και η οργάνωση με την οποία έρχεσαι σε επαφή στο

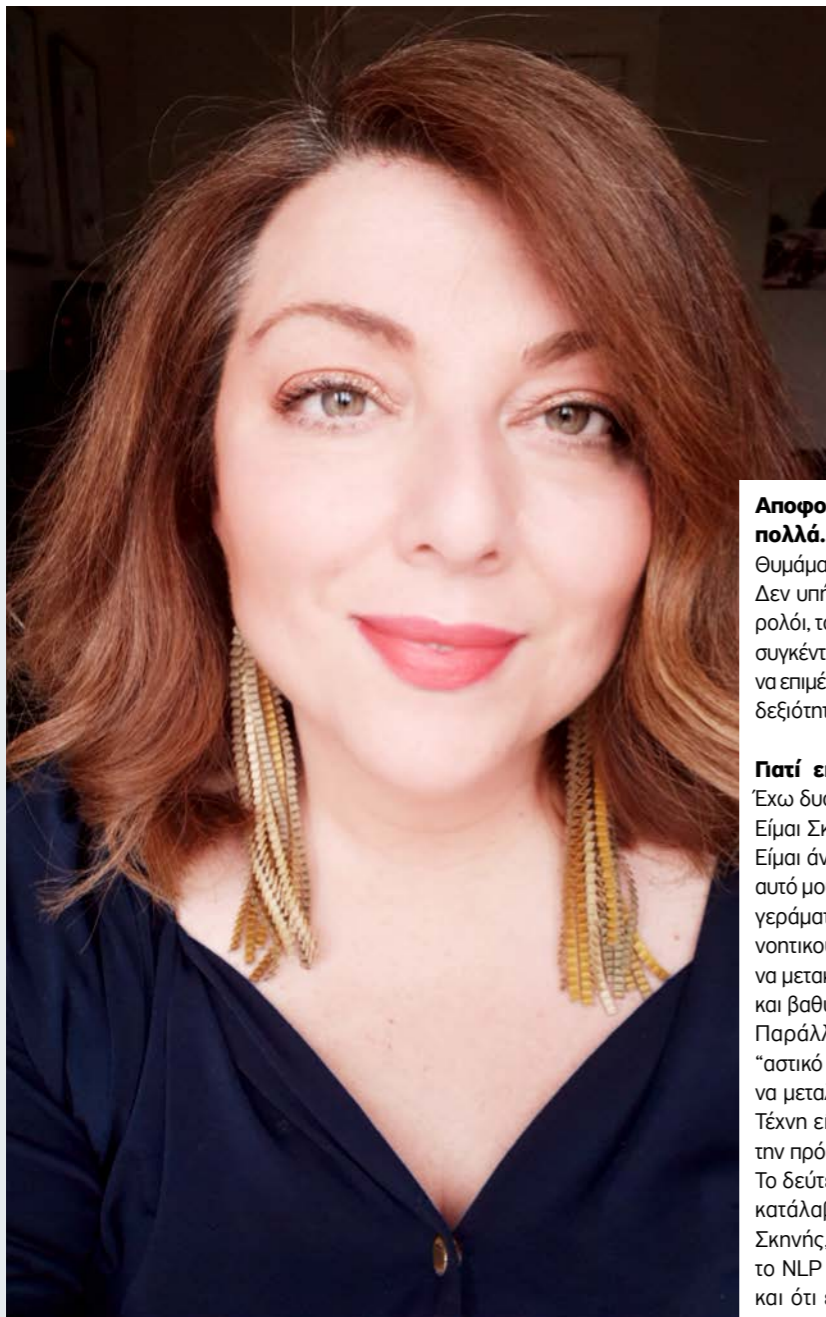
γερμανικό ή η πολύ καλή γνώση της ξένης γλώσσας είναι από τα λιγότερο σημαντικά προσόντα που αποκτάς σ’ αυτό το σχολείο και ας είναι εκ πρώτης όψεως αυτά που φαίνονται ως πιο σημαντικά για έναν μαθητή. Προφανώς η “εύκολη” πρόσβαση που είχα στα γερμανικά πανεπιστήμια για το μεταπτυχιακό μου ή ένα καλό απολυτήριο δεν ήταν αμελητέα προσόντα, αλλά όπως είπα και νωρίτερα τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με το ότι ήρθα σε επαφή από νωρίς με ένα διαπολιτισμικό περιβάλλον που μπορούσε να γεφυρώσει τις διαφορές μεταξύ δύο πολιτισμών (ή και εκπαιδευτικών συστημάτων) και ταυτόχρονα να αναδείξει τις ομοιοτήτες τους. Η αλληλεπίδραση αυτή διαμορφώνει έναν χαρακτήρα ανοικτό σε προκλήσεις, ανεκτικό στη διαφορετικότητα και ταυτόχρονα απαιτητικό, που δεν συμβιβάζεται εύκολα. Νομίζω ότι αυτή η “κουλτούρα” του σχολείου ήταν το σημαντικότερο εφόδιο όχι μόνο στην επαγγελματική μου ζωή αλλά και γενικά στην πορεία μου μέχρι σήμερα.

Δυο σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Από την επαγγελματική μου πορεία ξεχωρίζω σίγουρα τον ορισμό μου ως πρώτη Γενική Γραμματέας του Ελληνογερμανικού Ιδρύματος Νεολαίας. Από τη μία, μιλώντας προσωπικά, το να διοικείς έναν νεοσύστατο διεθνή οργανισμό είναι από μόνο του μεγάλη ευθύνη και ακόμα μεγαλύτερη είναι η ευθύνη του να ανταποκριθείς στην εμπιστοσύνη που σου δείχνανε. Από την άλλη, αξιολογώντας την κοινωνικοπολιτική διάσταση αυτού του θεσμού, που στόχο έχει την ενίσχυση των ανταλλαγών νέων Ελλάδας και Γερμανίας, μόνο ενθουσιασμό και όρεξη για δουλειά μπορεί να σου προκαλέσει αυτή η ευθύνη! Από τα σχολικά χρόνια η εύκολη απάντηση είναι η αποφοίτηση, που σήμαινε την επιτυχή έκβαση μιας χρονιάς με Πανελλήνιες και Abitur. Στην πραγματικότητα, όμως, αυτή η σημαντική στιγμή είναι απλά το σημείο αναφοράς που συμπυκνώνει τόσες πολλές άλλες εμπειρίες, ευχαρίστες ή δυσάρεστες και τόσες πολλές “πρωτιές” (πρώτες επιτυχίες, πρώτες σχέσεις ζωής, πρώτοι έρωτες, πρώτα άγκι κοκ) που μ’ αυτή την αναφορά στην αποφοίτηση θέλω να συμπεριλάβω ως σημαντική “στιγμή” και τα 6 χρόνια των μαθητικών μου χρόνων στη ΓΣΘ!

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Πολλές ακόμα ευτυχισμένες στιγμές με αγαπημένους φίλους και οικογένεια. Μοιάζει απλό για όνειρο, όμως στην πραγματικότητα είναι πιο σύνθετο αφού προϋποθέτει υγεία, χρόνο, υπομονή (για να τους αντέχω και να με αντέχουν) και επιμονή για να ξεπερνάμε τα δύσκολα.

Νιόβη Κλαυδιανού

Απόφοιτη του 1992

Αποφοιτήσατε το σχολείο το 1992. Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Τι έχετε κρατήσει από το πέρασμά σας από την ΓΣΘ; Θυμάμαι χαρακτηριστικά το πόσο οργανωμένη ήταν η σχολική ζωή. Δεν υπήρχε δευτερόλεπτο για χάσιμο, σαν ένα καλοκουρδισμένο ρολόι, το οποίο όμως συχνά ξεπερνούσε την τότε ικανότητα μου για συγκέντρωση και πειθαρχία. Νομίζω ότι τελικά αυτό που έμαθα είναι να επιμένω ακόμη και όταν όλα μου φαίνονται βουνό. Είναι σημαντική δεξιότητα, την οποία αξιοποιώ καθημερινά στην ενήλικη ζωή μου.

Πατή επιλέξατε το επάγγελμά σας;

Έχω δυο επαγγέλματα, τα οποία εξασκώ παράλληλα: Είμαι Σκηνική Καλλιτέχνης/ Λυρική Τραγουδίστρια από το 1995. Είμαι άνθρωπος της Σκηνής και το χαιρόμαι βαθιά! Το επάγγελμα αυτό μου επιτρέπει να εξελίσσομαι κιναισθητικά μέχρι τα βαθιά μου γεράματα. Να αναπτύσσω διαρκώς νέα σχήματα σωματικού και νοητικού συντονισμού ώστε να παράγω διαρκώς καλύτερο ήχο, να μετακινούμαι ευέλικτα μέσα στους ρόλους, να επικοινωνώ όλο και βαθύτερα μέσω της Μουσικής.

Παράλληλα μου επιτρέπει να αφήνω ενίοτε κατά μέρος τον "αστικό καθωσπρεπισμό" (ο οποίος είναι επίσης κομμάτι μου) και να μεταλλάσσομαι σε κάτι το απρόβλεπτο και το χειμαρρώδες. Η Τέχνη είναι ένας μαγικός χώρος ανάπτυξης. Είμαι ευγνώμων για την πρόσβαση μου σε αυτήν!

Το δεύτερο ενεργό επάγγελμα το ανέπτυξα (από) το 2008, όταν κατάλαβα ότι τα οφέλη της βιωμένης εμπειρίας μου τόσο επί Σκηνής, όσο και μέσω των σπουδών μου στην Ψυχολογία και το NLP (Υπογλωσσικούς Προγραμματισμούς) ήταν πολυεπίπεδα και ότι είχα τη δυνατότητα να εμπνεύσω, να επηρεάσω και να υποστηρίξω επαγγελματίες της Δημόσιας Σφαιρας στην αναζήτηση της Υψίστης Απόδοσής τους.

Ως Σύμβουλος Δημοσίου Λόγου για πολιτικούς, μάντζερς, καθηγητές και επιστήμονες, υποστηρίζω τεχνικά αλλά και αισθητικά τους επαγγελματίες που αναλαμβάνουν θέσεις ευθύνης ώστε να μπορούν να μιλούν, κοινωνούν και συνδέονται ουσιαστικά με το κοινό τους. Ως Σύμβουλος Υψηλής Επίδοσης αναπτύσσω μαζί με τους πελάτες μου τις κατάλληλες στρατηγικές ώστε να διαχειρίζονται με επιτυχία τα προσωπικά ή και εξωτερικά εμπόδια, να βρίσκουν το Momentum τους και να επιτυγχάνουν τους στόχους τους και τις επιθυμίες τους. Δουλεύω με σκηνικούς Καλλιτέχνες, Αθλητές

Το Σχολείο μας με άλεσε του τις ιδιαιτερότητες μας ανέθρεψε με πολύ αγάπη και με στόχο την εξέλιξη μας. Είμαι ευχυνίμων για την εμπειρία μου.

και επαγγελματίες με Δημόσια Έκθεση.

Τα επαγγέλματά μου συνδέονται μεταξύ τους ως συγκοινωνούντα δοχεία. Η Τέχνη μέσα στην Ψυχολογία και η Ψυχολογία μέσα στην Τέχνη. Και όλα αυτά με αποδέκτη τον Άνθρωπο, ο οποίος "θέλει" και "μπορεί".

Πώς θα περιγράφατε την 'κουλτούρα' του σχολείου;

Το Σχολείο μας είχε την κουλτούρα της Υψηλής Απόδοσης. Ως μέρος του σχολικού προγράμματος υποστηρικθήκαμε ουσιαστικά ώστε ο καθένας μας να βρει τη "φωνή του", τις αυθεντικές ικανότητές του και την προσωπική του κατεύθυνση. Από τα αθλητικά AG μέχρι τις Χορωδίες, τους Αγώνες Μαθηματικών, τα μαθήματα Ετυμολογίας, ωφεληθήκαμε οι περισσότεροι ώστε να γνωρίσουμε τον εαυτό μας καλύτερα και να ανακαλύψουμε ενδιαφέρουσες πτυχές μας.

Πόσο συνέβαλε το σχολείο στην διαμόρφωση των αξιών και των επαγγελματικών σας δεξιοτήτων;

Στη μνήμη μου τα χρόνια εκείνα έζησα μεγάλες προκλήσεις τόσο σε ό,τι αφορά τον ακαδημαϊκό "πήχη" (ο οποίος συχνά σε ξεπερνούσε!), όσο και σε θέματα κοινωνικοποίησης: είχαμε όλοι περάσει "εξετάσεις" για να γίνουμε δεκτοί, ήμασταν "οι διαλεγμένοι"! Οι χαρακτήρες μας επηρεάστηκαν -εάν όχι γαλουχήθηκαν- από αυτή την ευθύνη και οι περισσότεροι ήμασταν (και είμαστε ακόμη) άνθρωποι στοχοπροσλωμένοι, ικανοί και παντοτινοί φίλοι της Γνώσης.

Δυο σημαντικές στιγμές: από τα σχολικά χρόνια και από την επαγγελματική σας πορεία.

Στη Δευτέρα Γυμνασίου με διάλεξε ο καθηγητής της Μουσικής, να συμμετέχω στην ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ Χορωδία των Ενηλίκων (Kammerchor). Δώσαμε αμέτρητες συναυλίες και ταξιδέψαμε στο εξωτερικό. Ήμουν πάντα ο "Βενιαμίν" της Χορωδίας, με αναγνώρισαν ως ισότιμο μέλος και με έστερξαν, ώστε να αναπτυχθώ καλλιτεχνικά και βιωματικά. Ήταν μαγικά χρόνια!

Στα επαγγελματικά ζω καθημερινά εξαιρετικά σημαντικές στιγμές, όχι μόνο αυτές της εμφανούς επιτυχίας ή αναγνώρισης, αλλά μικρών (η μεγάλων) θριάμβων των πελατών μου σχετικά με τους Στόχους και τις Επιθυμίες τους. Επίσης ζω στιγμές προσωπικής Ανάπτυξης και Ευδαιμονίας κάθε φορά που καταφέρνω να ξεπεράσω μια προσωπική, καλλιτεχνική ή επαγγελματική πρόκληση. So, bring it on!

Τι ονειρεύεστε για το μέλλον;

Πρώτα ονειρεύομαι, έπειτα πραγματοποιώ. Δεν ονειρεύομαι ποτέ κάτι, το οποίο δεν έχω τη δυνατότητα να πετύχω. Δεν χρειάζομαι τίποτα το εξωπραγματικό για να ανυψωθώ. Ο,τι επιθυμώ είναι γύρω μου, κοντά μου και εάν θέλω μπορώ να απλώσω το χέρι μου και να το ανακαλύψω. Τόσο στα "πρακτικά", όσο και τα "πνευματικά". Ο παράδεισος είναι δίπλα μας (ίσως και μέσα μας!)

Short Bio

Σπούδασα Κλινική Ψυχολογία στο ΑΠΘ και παράλληλα Κλασικό Τραγούδι / Όπερα στο Σύγχρονο Ωδείο Θεσσαλονίκης. Η διατριβή μου αφορούσε καινοτόμες ψυχολογικές τεχνικές για την καταπολέμηση της κατάθλιψης και την ενεργοποίηση της μνήμης υπό συνθήκες εγκλεισμού, σε γηροκομεία και φυλακές. Ακολούθησαν μεταπτυχιακές σπουδές στην Όπερα στο Πανεπιστήμιο του Μέριλαντ, όπου έκανα και διδακτορικό στις Τεχνικές Φωνητικής Παράστασης.

Στη συνέχεια εγκαταστάθηκα στο Βερολίνο, όπου εργάστηκα σε θέατρα και όπερες. Ολοκλήρωσα την εκπαίδευσή μου στο Neurolinguistic Programming και εκπαιδεύθηκα στην Κλινική Γνωστική και στην Τεχνική EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing) στο Center de Thérapie Brève στο Βέλγιο. Κύριοι άξονες της συμβουλευτικής μου ταυτότητας ο συνδυασμός Ψυχολογίας, Συμβουλευτικής και Σκηνής, με στόχο την ολιστική προσέγγιση της «Υψηλής Απόδοσης» και την απελευθέρωση από τους φόβους της Έκθεσης στην καλλιτεχνική / σκηνική και δημόσια σφαίρα, η εγγενής εμπιστοσύνη και ακεραιότητα της επιλογής σε βασικά ζητήματα ηγεσίας και η προπόνηση του δημόσιου λόγου.

Έχω πραγματοποιήσει κύκλους ενεργοποίησης της υψηλής απόδοσης, με εξειδίκευση τον δημόσιο λόγο, και ανάπτυξης βιώσιμων στρατηγικών επικοινωνίας και ηγεσίας σε εταιρικές συνθήκες. Παρουσιάζω Masterclasses σε ευρωπαϊκά και αμερικάνικα Πανεπιστήμια, Ακαδημίες και καλλιτεχνικά Ιδρύματα και προετοιμάζω πολιτικούς της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και της Ευρωβουλής. Τέλος καθοδηγώ γυναίκες επαγγελματίες σε ισοροπημένες επαγγελματικές πορείες και διεύρυνση της αυτογνωσίας τους.

Μ. Γουδής

ΦΩΤΟ: Α. ΠΡΩΤΣΙΔΟΥ

ΙΔΡΥΜΑ HEINRICH BÖLL STIFTUNG

ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Μια συζήτηση με τον Μιχάλη Γουδή ('04) για το τους στόχους της Heinrich Böll Stiftung, που έκλεισε φέτος 10 χρόνια λειτουργίας στη χώρα μας και τις μελλοντικές προκλήσεις για την Ελλάδα και τη Θεσσαλονίκη για μια πιο οικολογική ανάπτυξη.

Ποιος ήταν ο Heinrich Böll και τι είναι το ίδρυμα που φέρει το όνομά του;

Ο Χάινριχ Μπελ (1917-1985) είναι ένας από τους σημαντικότερους και γνωστότερους συγγραφείς της Γερμανίας. Υπήρξε ο κριτικός χρονικογράφος της ιστορίας της χώρας του στα μέσα του 20ού αιώνα. Το 1972 τιμήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας. Στα πιο σημαντικά έργα του συγκαταλέγονται: Το ψωμί των πρώτων χρόνων, Μπιλιάρδο στις εννιάμισι, Απόψεις ενός κλόουν, Ομαδικό πορτρέτο με μια κυρία, Η χαμένη τιμή της Καταρίνα Μπλουμ, Γυναίκες σε τοπίο με ποτάμι και Ιρλανδικό Ημερολόγιο.

Το Ίδρυμα φέρει το όνομα του Μπελ, ο οποίος υπήρξε υπόδειγμα ενεργού πολίτη και διανοούμενου ενσαρκώνοντας αξίες που αποτελούν πυλώνες του Ιδρύματος: πρόσπιση της ελευθερίας και όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κοινωνικό θάρρος, ανοχή, δημόσια παρέμβαση και μαχητικότητα. Το Ίδρυμα Χάινριχ Μπελ είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός, μία Πράσινη Δεξαμενή Σκέψης, που πρόσκειται στο κόμμα των Πράσινων της Γερμανίας (Συμμαχία 90/Οι Πράσινοι), με έδρα το Βερολίνο, γραφεία σε 34 χώρες και δραστηριοποίηση σε περίπου 60 περιοχές του κόσμου. Αναπτύσσει και προωθεί τα ζητήματα της σύγχρονης πολιτικής οικολογίας, όπως η αειφόρος ανάπτυξη, η δημοκρατία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, η συμπερίληψη, οι

συμμετοχικές διαδικασίες, η έμφυλη ισότητα, η κοινωνικοπολιτική συμμετοχή των μεταναστών, η εξασφάλιση της ειρήνης μέσω της πρόληψης συγκρούσεων σε ζώνες κρίσης, η υπεράσπιση της ελευθερίας των ατόμων κόντρα στην υπερβολική κρατική και οικονομική εξουσία.

Ποιοι είναι οι στόχοι του ιδρύματος;

Γενικότεροι στόχοι του Ιδρύματος Χάινριχ Μπελ είναι η πολιτική εκπαίδευση ατόμων και κοινοτήτων, η διεθνής κατανόηση και ο κοινωνικο-οικολογικός μετασχηματισμός της οικονομίας. Προς την κατεύθυνση αυτή –και συχνά μέσα από τη δημιουργία δικτύων– εργαζόμαστε ώστε να ενισχύσουμε ιδέες, πολιτικές και στρατηγικές και να διαδώσουμε καλές πρακτικές από όλο τον πλανήτη. Στηρίζουμε τη συμμετοχή της κοινωνίας των πολιτών στην πολιτική και προσπαθούμε να λειτουργήσουμε ως μία πλατφόρμα που διευκολύνει την ανάμιξη των πολιτών στα κοινά. Άλλωστε, όπως έλεγε και ο Χάινριχ Μπελ, «το να παρεμβαίνουμε στα κοινά είναι ο μόνος τρόπος να διατηρήσουμε την επαφή με την πραγματικότητα».

Πότε ξεκίνησε η λειτουργία του ιδρύματος στην Ελλάδα;

Το καλοκαίρι του 2012, σε μία δύσκολη συγκυρία για τις ελληνογερμανικές σχέσεις. Φέτος, το Ίδρυμα συμπλήρωσε δέκα χρόνια δραστηριοποίησης στην Ελλάδα. Είναι σίγουρα σημαντικό ότι το συγκεκριμένο γραφείο κατάφερε να

εδραιώσει την παρουσία του στην πόλη και τη χώρα και βήμα βήμα να εξελιχθεί πλέον σε έναν περιφερειακό πόλο για το Ίδρυμα, επεκτείνοντας τις δραστηριότητές του στη Βουλγαρία και υλοποιώντας προγράμματα για τη μετανάστευση σε Τουρκία, Ελλάδα και Δυτικά Βαλκάνια. Ωστόσο, οφείλω να αναφέρω την επίμονη και μεθοδική δουλειά που έγινε πολύ πριν αναλάβω σε πεδία όπως η ενεργειακή φτώχεια ή η Κοινωνική Αλληλέγγυα Οικονομία. Αυτό είναι ενδεικτικό της μη ευκαιριακής μας προσέγγισης. Αντίστοιχα προσπαθούμε να συνεχίσουμε.

Γιατί επιλέχτηκε η Θεσσαλονίκη ως έδρα;

Ήταν μία στρατηγική επιλογή για τέσσερις λόγους κατά τη γνώμη μου, αλλά και όπως το έχουμε συζητήσει με την Όλγα Δρόσου που έκανε τότε την εισήγηση: α) οι ρίζες του οικολογικού κινήματος στη Θεσσαλονίκη, β) η ταυτότητα που επικύρησε να δώσει στην πόλη η διοίκηση Μπουτάρη, γ) η πάγια θέση του πράσινου πολιτικού χώρου για ισόρροπη ανάπτυξη και ισότητα ευκαιριών ανάμεσα σε κέντρο και περιφέρεια και δ) η προοπτική στενότερης δικτύωσης με τα Βαλκάνια που υλοποιήθηκε επίσημα φέτος που το γραφείο μας ανέλαβε την ευθύνη και για τη Βουλγαρία.

Ποιες είναι οι κύριες θεματικές των προγραμμάτων που υποστηρίζει το ίδρυμα;

Μέσα από την πολύπλευρη δράση μας –εκπαιδευτικά προγράμματα, μελέτες, έρευνες, συνέδρια και συζητήσεις, εκδόσεις, υποστήριξη φορέων της κοινωνίας των πολιτών–

ΦΩΤΟ: Α. ΠΡΩΤΣΙΔΟΥ

Εκδήλωση της HBS στο Goethe Institut Η ομάδα του Ιδρύματος.

επιχειρούμε να αναδείξουμε εναλλακτικές λύσεις και πολιτικές που οδηγούν στον μετασχηματισμό της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας προς ένα μοντέλο οικολογικής ανάπτυξης, έμφυλης δημοκρατίας και διαπολιτισμικής συμπερίληψης. Επιδιώκουμε να εστιάζουμε τη δραστηριότητά μας στο τοπικό επίπεδο και να είμαστε παρόντες εκτός των μεγάλων αστικών κέντρων, αναδεικνύοντας το κομβικό χάσμα ανάμεσα στις πόλεις και την περιφέρεια και προτείνοντας λύσεις γι' αυτό. Αναλυτικά την προσέγγισή μας στους επιμέρους τομείς (όπως διαμορφώνεται ανά τριετία – τώρα διανύουμε το πρόγραμμα 2022-2024) της Οικολογίας, της Δημοκρατίας, της Κοινωνικής Αλληλέγγυας Οικονομίας, της Εξωτερικής Πολιτικής και της Μετανάστευσης τη βρίσκει κανείς διαδικτυακά <https://gr.boell.org/el/themata>

Ποια διαδικασία καλούνται να ακολουθήσουν οι ενδιαφερόμενοι για να καταθέσουν πρόταση συμμετοχής στα προγράμματα;

Το Γραφείο του Ιδρύματος Χάινριχ Μπελ στην Ελλάδα υλοποιεί δράσεις σε πέντε θεματικούς τομείς, Δημοκρατία, Οικολογία, Κοινωνική Αλληλέγγυα Οικονομία, Εξωτερική Πολιτική & Πολιτική Ασφάλειας και Μετανάστευση. Μπορεί κανείς να δει τον προγραμματισμό μας στην ιστοσελίδα μας και με βάση αυτόν να σχεδιάσει και να προτείνει κάποιο πρόγραμμα ή δράση που εντάσσεται σε κάποιον από αυτούς τους τομείς. Δεχόμαστε αιτήσεις το καλοκαίρι κάθε έτους για προγράμματα του επόμενου έτους. <https://gr.boell.org/el/2022/09/14/protaseis-programmaton>

Στο παρόν τεύχος, το κυρίως θέμα είναι ένα αφιέρωμα σε Γυναίκες Αποφοίτους, που έχουν διακριθεί επαγγελματικά η καθεμιά στον χώρο της. Τι ισχύει σήμερα στην Ελλάδα σχετικά με την Ισότητα των Φύλων στον εργασιακό χώρο?

Δυστυχώς, η Ελλάδα επί σειρά ετών βρίσκεται στην τελευταία θέση του ευρωπαϊκού δείκτη αναφορικά με την ισότητα των φύλων που δημοσιεύει το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Έμφυλη Ισότητα (EIGE) <https://eige.europa.eu/gender-equality-index/2022/>

EL Αυτό το αποτέλεσμα προκύπτει από την εξέταση επιμέρους τομέων, ένας εκ των οποίων είναι ο εργασιακός χώρος. Η έμφυλη διάσταση είναι κεντρικής σημασίας για τη δουλειά του Ιδρύματος συνολικά, διότι είναι σαφές πως ακόμη ερχόμαστε αντιμέτωποι με πολλά στερεότυπα. Αυτό κατ' εξοχήν συμβαίνει στον χώρο εργασίας είτε αυτό έχει να κάνει με την πρόσληψη λόγω φύλου είτε με την ανισότητα στις απολαβές είτε με την ανισότητα ως προς την προοπτικές ανέλιξης. Θα πρότεινα να παρακολουθήσετε μία σειρά βίντεο που παρουσιάσαμε πέρυσι που μας προκαλούν να σκεφτούμε στερεότυπα που αναπαράγονται στην καθημερινότητά μας <https://youtu.be/rmmRAjY-Jmw>

Ποιο είναι το προσωπικό σου όραμα για τη δράση του ιδρύματος στη Θεσσαλονίκη και πώς συνδέεται αυτό με την ταυτότητα σου (Ελληνας, γέννημα-θρέμμα Θεσσαλονίκης)?

Για μένα είναι μεγάλο προνόμιο να έχω αυτό τον ρόλο στην πόλη μου. Όπως δείχνει και η δουλειά του Ιδρύματος τα τελευταία δέκα χρόνια, σκοπός είναι η ανοιχτή και ουσιαστική συνεργασία με οργανώσεις και φορείς στη Θεσσαλονίκη αλλά και σε ολόκληρη τη χώρα. Με έδρα τη Θεσσαλονίκη συμπράττουμε με πρόσωπα και ομάδες στα Γιάννενα, την Κρήτη, την Αθήνα, τη Νάουσα, την Καρδίτσα, τη Γερμανία, τις Βρυξέλλες, την Τουρκία, τα Βαλκάνια και αλλού... Αυτή είναι και η προστιθέμενη αξία που προσπαθούμε να κομίσουμε και στην πόλη, ένα δίκτυο ανθρώπων και φορέων που δημιουργεί τις προϋποθέσεις για νέες συνεργασίες και για την υποστήριξη πρωτοβουλιών που αναζητούν συνοδοιπόρους ή τεχνονογωσία εκτός Θεσσαλονίκης. Ως προς το περιεχόμενο, με συνέπεια και επιμονή θα συνεχίσουμε να προτείνουμε εναλλακτικές οπτικές και χειροπιαστές λύσεις σε μία σειρά από ζητήματα όπου κρίνουμε ότι τα «εργαλεία» του παρελθόντος δεν επαρκούν. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η παρέμβασή μας στον τομέα της κατοικίας σε συνεργασία με μία ερευνητική ομάδα του ΑΠΘ και τη Μητροπολιτική Αναπτυξιακή Θεσσαλονίκης που οδήγησε στη δημιουργία ενός Φορέα Κοινωνικής Μίσθωσης.

Short Bio

Ο Μιχάλης Γουδής γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Μετά τις σπουδές του στο Τμήμα Δημοσιογραφίας & ΜΜΕ του Α.Π.Θ. εργάστηκε ως δημοσιογράφος σε περιοδικά, ιστοσελίδες και ως ραδιοφωνικός παραγωγός.

Ως freelancer έχει συνεργαστεί με διάφορα ελληνικά και ευρωπαϊκά Μέσα. Έζησε και εργάστηκε για 7 χρόνια στις Βρυξέλλες, αρχικά στο Γραφείο Τύπου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και στη συνέχεια ως Διευθυντής Επικοινωνίας της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας για τη Δημόσια, Κοινωνική και Συνεταιριστική Κατοικία, Housing Europe.

Το πάγιο ενδιαφέρον του για τους τρόπους με τους οποίους μας διαμορφώνει το αστικό περιβάλλον τον οδήγησε ξανά στα φοιτητικά έδρανα, αυτή τη φορά για μεταπτυχιακές σπουδές στην Ανθρωπογεωγραφία, την Ανάπτυξη και τον Σχεδιασμό του Χώρου.

Από το καλοκαίρι του 2020, επέστρεψε στη γενεατεριά του για μία νέα πρόκληση, αναλαμβάνοντας τη διεύθυνση του ελληνικού γραφείου του Ιδρύματος Χάινριχ Μπελ, όπου μαζί με μία ταλαντούχα ομάδα και με την πολύτιμη συνεργασία δεκάδων εταίρων υλοποιεί προγράμματα με έμφαση στη Δημοκρατία, την Οικολογία και την Κοινωνική Αλληλέγγυα Οικονομία.

REUNION

Τι 60, τι 40, τι 30...

1962 - 2022: 60 ΧΡΟΝΙΑ

Γράφει η Σταματία - Μάτα Ροβάτσου - Οπισθοποιού ('62)

Τι λέτε για το τότε;

Οι γονείς μου είχαν αποφασίσει να μας στείλουν σε αυτό το σχολείο (εμένα και τη μικρότερη αδερφή μου) γιατί η Σχολή είχε πολύ καλή φήμη πριν τον πόλεμο. Είμαι Απόφοιτος του 1962, η τάξη μου ήταν η πρώτη αποφοίτηση μετά την ανασύσταση της Γερμανικής Σχολής με τη λήξη του πολέμου. Ξεκινήσαμε με δύο τμήματα, 30 μαθητές το κάθε τμήμα, συνολικά 60 μαθητές είχε όλο το σχολείο !!!! Από αυτούς οι 15 από το κάθε τμήμα έκαναν το Abitur. Το σχολείο πάντως το τελειώσαμε. Καθώς μεγαλώνουμε εμείς δημιουργούνταν και το σχολείο. Δεν υπήρχαν μεγαλύτεροι από εμάς για να παίρνουμε πληροφορίες. Δύσκολα αλλά μοναδικά και αξέχαστα χρόνια.

Τι θυμηθήκατε και ποιες αναμνήσεις ξύπνησαν από τα χρόνια στην Γερμανική Σχολή?

Καλές αλλά και άσχημες αναμνήσεις γιατί, οι Γερμανοί καθηγητές ήταν πολύ αυστηροί. Τον πρώτο καιρό στο σχολείο - μία βίλλα στην διασταύρωση 25ης Μαρτίου και Βασιλίσσης Όλγας - οι μεταφράσεις από τα Γερμανικά στα Ελληνικά γίνονταν από ένα μαθητή που ήξερε λίγο τη γλώσσα, καθώς εμείς είχαμε κάνει πολύ λίγα μαθήματα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού πριν την έναρξη της σχολικής χρονιάς. Αυτό κι αν δεν ήταν δυσκολία. Τη γιορτή του Αγίου Νικολάου με τον Άγιο Βασίλη που εμείς τον ξέραμε να έρχεται την Πρωτοχρονιά ήρθε στις 6 Δεκεμβρίου. Πρωτόγνωρο. Αλλά τις πιο έντονες αναμνήσεις που θα θυμόμαστε πάντα και μιλάμε κάθε φορά που συναντιόμαστε, ήταν το ταξίδι στη Γερμανία το 1959. Το ταξίδι έγινε τελειώνοντας τη 3η γυμνασίου σε ηλικία 15 χρονών. Δύο καθηγητές το οργάνωσαν και τόλμησαν να ταξιδέψουν με πούλμαν μέσω Γιουγκοσλαβίας και να μας δείξουν τη Γερμανία από τα σύνορά της του νότου μέχρι τον Βορρά για ένα ολόκληρο μήνα. Ίσως το μοναδικό ταξίδι που πραγματοποιήσε το σχολείο με αυτό τον τρόπο και για ένα ολόκληρο μήνα. Τι μεγάλη ευθύνη !!!! Αλλά κι εμείς ήμασταν καλά παιδιά .....πάντα με τα δικά μας δεδομένα. Πόσες αναμνήσεις, πόσες φάρσες, πόσες εντυπώσεις σε μία εποχή που λίγοι είχαν τη δυνατότητα να ταξιδέψουν στο εξωτερικό. Μέσα σε όλες τις αναμνήσεις φυσικό ήταν να θυμηθούμε και τους συμμαθητές μας που δεν βρίσκονται πια μεταξύ μας. Ευτυχώς από τη τάξη μας δεν είναι και τόσο πολλοί.

Πώς περάσατε;

Παρόλο που διατηρούσαμε όλα αυτά τα χρόνια κάποια επαφή και παρόλο που ορισμένοι έμειναν στη Γερμανία για πολλά χρόνια όπως κι εγώ, η συνάντηση των 60 χρόνων αποφοίτησης ήταν ιδιαίτερη. Δύο μέρες γιορτάζαμε. Την πρώτη μέρα σβήσαμε και κεράκια για τα 60 χρόνια. Την επομένη με ούζο, πολλά γέλια και εννοείται και με αναμνηστικές φωτογραφίες. Όλες οι αναμνήσεις των σχολικών χρόνων ξύπνησαν και γελάσαμε με τις αθώες φάρσες που κάναμε

στους καθηγητές.

Η κοινή σχολική εμπειρία στάθηκε ικανή να σας ενώσει μετά από 60 χρόνια;

Έχω την εντύπωση και ίσως επειδή ήμασταν οι πρώτοι απόφοιτοι, είχαμε πάντα κάποια επαφή γι' αυτό και κρατάμε τόσο ζωντανή τη σχέση μας,

Τι κρατάτε από τη συνάντηση; Θα την επαναλάβετε;

Αξιοσημείωτο είναι ότι η συμπεριφορά μεταξύ μας δεν έχει αλλάξει καθόλου. Ο τρόπος συμπεριφοράς μεταξύ μας παρέμεινε ο ίδιος και τα πειράγματα συνεχίζονται χωρίς καμία παρεξήγηση.

Ασφαλώς και θα επαναλάβουμε τη συνάντηση αυτή. Αποφασίσαμε μάλιστα να την κάνουμε κάθε χρόνο. Εξάλλου μη ξεχνάμε: το σλόγκαν μας είναι "WIR SIND DIE ERSTEN UND DIE BESTEN"!

WIR SIND DIE ERSTEN UND DIE BESTEN!

1982-2022: 40 ΧΡΟΝΙΑ

Γράφει η Μαίνα Παπαθεξίου ('82)

Πού έγινε το reunion; Πόσοι ήρθαν; Πώς περάσατε;

Το reunion έγινε σε ξενοδοχείο στην Παραλία Κατερίνης και είχε τριήμερη διάρκεια για όσους το επιθυμούσαν. Κάποιοι βέβαια λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων ήρθαν για δύο μέρες ή και αυθημερόν. Νομίζω ότι η χαρά μας που ξαναβρεθήκαμε ήταν πηγαία και ξαναγίναμε πάλι, έστω για λίγο, έφηβοι!

Τι σας ενώνει μετά από 40 χρόνια;

Ήταν εντυπωσιακό που φερόμασταν όλοι σαν να μην πέρασε μια μέρα! Άλλωστε όπως λένε, «οι παλιές αγάπες πάνε στον παράδεισο». Οι φίλιες που χιζονται στην εφηβική ηλικία αντέχουν στον χρόνο κι έχουν έντονο το στοιχείο της ανεπιτήδευτης αθωότητας, το οποίο δυστυχώς εκλείπει στις σύγχρονες σχέσεις.

Τι θυμηθήκατε; Ποιες αναμνήσεις ξύπνησαν από τα χρόνια στην Γερμανική Σχολή;

Αναφερθήκαμε σε αγαπημένους καθηγητές -και σε άλλους όχι και τόσο- ανακαλέσαμε ευτράπελα από πάρτυ και εκδρομές, και χωρίς υπερβολή ξεσηκώσαμε το ξενοδοχείο με τις τρέλες και τον παλιμπαδισμό μας. Το ευχαριστήκαμε όμως στο έπακρον...

Τι κρατάτε από τη συνάντηση;

Η συνάντησή μου άφησε μια γλυκιά επίγειαση από τη νεανική μου ηλικία και θέλω να πιστεύω ότι όλοι οι παρευρεθέντες μοιράστηκαν αυτό το συναίσθημα!

Φαντάζομαι ότι θα το επαναλάβετε...

Το reunion ξεπέρασε τις προσδοκίες μας και δώσαμε υπόσχεση να το επαναλάβουμε το συντομότερο δυνατό!

1992-2022: 30 ΧΡΟΝΙΑ

Γράφει η Αγγελική Μπάρακη ('92)

18 Ιουνίου 2022 και το κουδούνι ξαναχτύπησε 30 χρόνια μετά, ήρθε η στιγμή που οι απόφοιτοι της τάξης του '92' συναντηθήκαμε και πάλι.

Σοφότεροι, εξυπνότεροι και σαφώς ομορφότεροι, περάσαμε μία αξέχαστη πραγματικά μέρα. Μαζευτήκαμε περισσότεροι από κάθε άλλη φορά, ξαναγνωριστήκαμε (όπως και να έχει το μπότοξ παραμορφώνει... παραμορφώνει ήθελα να πω), γελάσαμε, συγκινηθήκαμε, αναπολήσαμε, χορέψαμε, θυμηθήκαμε (όσα μας επιτρέπει η καμένη μνήμη μας), νιώσαμε ξανά παιδιά! Οι εκπλήξεις πολλές: Μικροί θησαυροί εμφανίστηκαν ξαφνικά, σκονάκια και μηνύματα σε χαρτάκια που κάποιιοι είχαν καλά φυλαγμένα, ημερολόγια αναμνήσεων που μας γύρισαν χρόνια πίσω και προβολή φωτογραφιών... όλα αυτά επιβεβαίωσαν ότι η κοινή μας αφετηρία, μαζί με τις εφηβικές φιλίες και έρωτες που ξύπνησαν από λήθαργο, είναι αξίες που θα μας ενώνουν για πάντα.

Κανείς από μας δεν κατάλαβε πως πέρασαν τόσο γρήγορα 9 ώρες. Ήταν ένα εννιάωρο που θα κέρδιζε κατά κράτος όλα τα εννιάωρα του τότε. Φυσικό επακόλουθο: Μα η επανάληψή του φυσικά, με διανυκτέρευση και όποιος αντέξει... Ανυπομονούμε ήδη!

Κανείς από μας δεν κατάλαβε πως πέρασαν τόσο γρήγορα 9 ώρες. Ήταν ένα εννιάωρο που θα κέρδιζε κατά κράτος όλα τα εννιάωρα του τότε. Φυσικό επακόλουθο: Μα η επανάληψη του φυσικά, με διανυκτέρευση και όποιος αντέξει... Ανυπομονούμε ήδη!

ΜΠΑΣΚΕΤ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΦΟΙΤΟΥΣ

Κάθε Τετάρτη στις 18.45, στο κλειστό γυμναστήριο της ΓΣΘ

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνήσουν

με τον ταμία του ΣΑΓΕΣ Γεράσιμο Βαλερή ('83) στο τηλέφωνο 6972250178.

ΕΙΔΑ-ΕΜΑΘΑ-ΑΚΟΥΣΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΩΝ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ

Πολλά είδαμε, πολλά μάθαμε, πολλά ακούσαμε για τους παλιούς μας συμμαθητές...!!

Σε θέση αντιδημάρχου παρέμεινε η Ιωάννα Κοσμοπούλου, απόφοιτη της Γερμανικής Σχολής Θεσσαλονίκης το 1978. Και από αντιδήμαρχος Παιδείας στον δήμο Θεσσαλονίκης μετακόμισε

στο ιδιαίτερα ευαίσθητο για την εποχή πόστο της αντιδημάρχου Κοινωνικής Πολιτικής.

Η Ανθή Βηδεμάγιερ επανεκλέχτηκε για δεύτερη συνεχόμενη διετία στην Προεδρία του Τμήματος Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Είναι απόφοιτη του 1981, σπούδασε μετάφραση στο Πανεπιστήμιο Μάιντς και εκπόνησε τη διδακτορική διατριβή της στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Εργάστηκε ως μεταφράστρια και διερμηνέας συνεδρίων στην Ελλάδα και στη Γερμανία και ήταν πρόεδρος της Πανελληνίας

Ένωσης Μεταφραστών (2002-2006) και επίτιμο μέλος της από το 2012. Στο Τμήμα Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια όπου διδάσκει μετάφραση, διερμηνεία και υποτιτλισμό.

Ο απόφοιτος του 1982 Πύργος Σαββαΐδης εκλέχτηκε Πρόεδρος του Τμήματος Μηχανολόγων Μηχανικών.

Έχει δίπλωμα Μηχανολόγου Μηχανικού και Διδακτορικό από το Technische Universität Darmstadt. Υπήρξε επιστημονικός Συνεργάτης στο Ινστιτούτο Χαλυβόκατασκευών και Μηχανικής Υλικών στο Technische Universität Darmstadt, Διευθυντής του Τμήματος Δομική ακεραιότητα

και πειραματικές διατάξεις του Τομέα Έρευνας και Ανάπτυξης της εταιρείας MAN Trucks and Bus στη Γερμανία και διδάσκων στο Τμήμα Τεχνολογίας Υλικών του University of Applied Sci-

ences στην Ιένα Γερμανίας.

Η Βενετία Καντσά, Καθηγήτρια του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου, ανέλαβε την Προεδρία του Τμήματος για δεύτερη διετία.

Είναι απόφοιτη του 1983, σπούδασε φιλοσοφία και Κοινωνική Ανθρωπολογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, αντίστοιχα, και εκπόνησε τη διδακτορική της διατριβή στην ανθρωπολογία στη London School of Economics and Political Science (LSE) του Πανεπιστημίου του Λονδίνου. Διδάσκει κοινωνική ανθρωπολογία στο Τμήμα

Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου από το 2001 και είναι διευθύντρια του Εργαστηρίου Μελετών Οικογένειας και Συγγένειας καθώς και του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών «Κοινωνική και Ιστορική Ανθρωπολογία».

Θυμίζουμε ότι στο τιμόνι των Τμημάτων Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών,

Μουσικών Σπουδών, Θεάτρου και Κινηματογράφου του ΑΠΘ και στη θέση της κοσμήτορος για τη θητεία από το 2021 έως το 2024 έχει αναδειχτεί από πέρσι η Στέλλα Λάββα, απόφοιτη του 1979.

Το ειδικό βραβείο της Επιτροπής Νεότητας στο φετινό 63ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης έλαβε η Χριστίνα Κάλλας, απόφοιτη του 1982 για τη νέα της ταινία Paris is in Harlem. Η Χριστίνα Κάλλας,

σκηνοθέτης και σεναριογράφος με έδρα τη Νέα Υόρκη και το Βερολίνο, είναι κυρίως γνωστή για τις μεγάλοι μήκους ταινίες της: Paris is in Harlem (2022, Rainbow Experiment (2018, Paramount+) και 42 Seconds of Happiness (2016, Fox/Tubi), καθώς και για το υποψήφιο για Χρυσή Άρκτο πολιτικό θρίλερ The Commissioner με πρωταγωνιστή τον John Hurt. Αυτή τη στιγμή ετοιμάζεται να σκηνοθετήσει το γεωπολιτικό θρίλερ έξι επεισοδίων γύρω από την κρίση στο Ιράν, The Second Attack.

Κινηματογραφικά τα βήματα και του Αριστοτέλη Χαϊτίδη, που αποφοίτησε το 2001 από το γερμανικό τμήμα του σχολείου, ενώ στο γερμανικό σχολείο πήγαν και τα πέντε αδέρφια του! Η δική του συμμετοχή ήταν με την ταινία που σκηνοθέτησε με την Άλκηστη Καφετζή Goddess Garbage & Gewalt στο πλαίσιο του Film Festival των φετινών 57ων Δημητρίων, Ο Αριστοτέλης, μεγαλωμένος ανάμεσα σε Ελλάδα και Γερμανία, σπούδασε

Φιλολογία και Φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου. Στη συνέχεια εγκαταστάθηκε στο Βερολίνο, όπου εργάστηκε ως ηθοποιός στην Όπερα του Βερολίνου σε περισσότερες από 35 διεθνείς παραγωγές.

Επιτυχίες είχαν να επιδείξουν οι απόφοιτοι και στον τομέα της ευρύτερης πολιτικής. Ο Βασίλης Παπαδόπουλος, απόφοιτος του 1984, είναι

ο νέος επικεφαλής της Ελληνογερμανικής Συνέλευσης με έδρα τη Θεσσαλονίκη, ενός θεσμού που φέρνει πιο κοντά τους δήμους της Ελλάδας και της Γερμανίας.

Σταθερός στο πόστο του στην κυβέρνηση παραμένει ο Αντώνης Οικονόμου, απόφοιτος του 1979. Ο

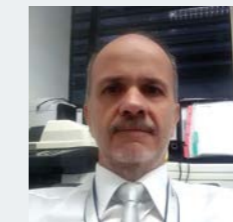
δικηγόρος στο επάγγελμα είναι εδώ και 3,5 χρόνια Γενικός Γραμματέας στο Υπουργείο Εθνικής Αμυνας, μια θέση που κατείχε και την περίοδο 2012 με 2015.

Στον χώρο του Θεάτρου είναι γνωστή η πολύ καλή πορεία του Ακύλλα Καραζήση. Ο απόφοιτος του 1975 σκηνοθέτησε μαζί με τον Νίκο Χατζόπουλο στο Εθνικό Θέατρο το έργο «Η Σπασμένη στάμνα» του Κλάιστ, που παίζεται από τις 10 Δεκεμβρίου στο Εθνικό

Θέατρο. Ο Ακύλλας, ηθοποιός και σκηνοθέτης, σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες και Ιστορία στη Χαϊδελβέργη. Το 1985 άρχισε να εργάζεται σαν ηθοποιός για έξι χρόνια στη Γερμανία και από το 1991 στην Ελλάδα. Από τότε συμμετείχε σε δεκάδες παραστάσεις θεάτρων, ενώ έχει λάβει μέρος σε 11 κινηματογραφικές ταινίες και στην τηλεόραση.

Στο επιχειρείν ας κρατήσουμε την ανάδειξη του Παναγιώτη Πασχαλίδη,

απόφοιτου του 1982, στη θέση του μάνατζερ για την Ελλάδα και την Κύπρο της αεροπορικής εταιρείας «Star Alliance», στην οποία μετέχουν μεταξύ των άλλων η γερμανική Lufthansa και η αυστριακή Austrian.

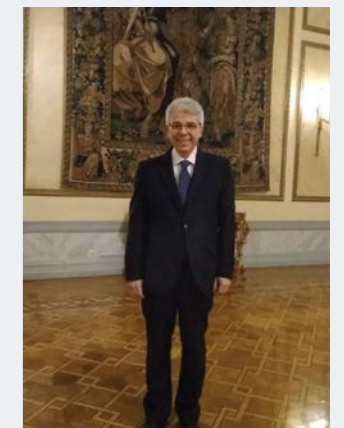
Ειδική αναφορά θα κάνουμε στον γνωστό επιχειρηματία στον τομέα του τουρισμού Σταύρο Ανδρεάδη, απόφοιτο του 1964, που για ακόμη μία φορά έδειξε με πράξεις την

αγάπη του για τη Θεσσαλονίκη. Μετά τον θεσμό των βραβείων της «Αυτοκράτειρας Θεοφανώς», που θεσμοθέτησε εδώ και τρία χρόνια με τα βραβεία του να δίδονται στη Θεσσαλονίκη, προχώρησε σε μια νέα δωρεά. Πρόκειται για το γλυπτό «Θαλασσινός Οριζοντας» του ομότιμου καθηγητή της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ Γεωργίου Τσάρα, που τοποθετήθηκε στη νέα παραλία και πιο συγκεκριμένα στον «Κήπο των γλυπτών».

Τέλος πολλά μπράβο και στον πρώην πρόεδρο του ΣΑΓΕΣ Ορέστη Καλογήρου, απόφοιτο του 1978. Ο σημερινός πρόεδρος του ΔΟΑΤΑΠ, δηλαδή του παλιού ΔΙΚΑΤΣΑ, κατάφερε να πετύχει μοναδικά αποτελέσματα. Χάρης στις προσπάθειες του «δικού μας» Ορέστη στο εξής κάθε αίτηση αναγνώρισης πανεπιστημιακών πτυχίων του εξωτερικού θα ολοκληρώνεται μέσα σε 60 μέρες, όταν αυτό μέχρι σήμερα απαιτούσε σχεδόν δύο χρόνια. Και μάλιστα με λιγότερα έξοδα,

καθώς τα σχετικά παράβολα θα είναι μειωμένα κατά 20%. Κατάφερε μέσα σε 4 μήνες, ο αναβαθμισμένος οργανισμός να επεξεργαστεί όλες τις παλιές αιτήσεις, απαντώντας θετικά σε 4.000 υποθέσεις. Ενώ, για πρώτη φορά, προσέφερε στη χώρα Εθνικό Μπτρόνο με 3.500 αναγνωρισμένα ξένα πανεπιστήμια. Αναγκάζοντας έτσι και τον ίδιο τον πρωθυπουργό Κυριάκο Μητσοτάκη να κάνει σχετική ανάρτηση, στην οποία μεταξύ των άλλων τόνιζε: «Θέλω να συγχαρώ τον πρόεδρο Ορέστη Καλογήρου και όλα τα στελέχη του ΔΟΑΤΑΠ για την εξαιρετική δουλειά. Η Ελλάδα βαδίζει μπροστά και στοχεύει ψηλά». Την ίδια ημέρα ήρθε και η

πρόσκληση του Ορέστη για τη δεξίωση της Προέδρου της Δημοκρατίας και η συνάντησή του με την Κατερίνα Σακελλαροπούλου με την ευκαιρία της επίσκεψης των 30 αμερικανικών πανεπιστημίων, που όπως έγραψε και ο ίδιος ο Ορέστης ήταν «το μεγαλύτερο δώρο για την ονομαστική μου γιορτή, ανήμερα του Αγίου Ορέστου του Τυαννέως. Οι δυο κορυφαίοι παράγοντες της Ελληνικής Δημοκρατίας με τίμησαν. Νιώθω ευλογημένος». Γερμανική αξιοπιστία μαζί με ελληνική εργατικότητα made by Orestis Kalogirou. Πολλά μπράβο και από εμάς!

IN MEMORIAM

Matthias Faltenbacher

Ο Matthias Faltenbacher «έφυγε» στα τέλη Νοεμβρίου αφού δίδαξε για 8 χρόνια, από το 1988 έως το 1996, στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης Γερμανικά και Λατινικά. Στη συνέχεια έκανε την Ελλάδα δεύτερη πατρίδα του και εδώ άφησε την τελευταία του πνοή. Το ΔΣ του ΣΑΓΕΣ εκφράζει τα θερμά του συλλυπητήρια στην οικογένειά του.

2010: Ο ΣΑΓΕΣ στο πλαίσιο της εκδήλωσης για τους παλιούς καθηγητές είχε τιμήσει τον Matthias Faltenbacher. Στη φωτογραφία το τότε μέλος του ΔΣ Θάνος Χαριστός ενώ βραβεύει τον παλιό μας καθηγητή.

«Matthias, σε ευχαριστούμε για όσα μας έμαθες!»*

Αν υπάρχουν δάσκαλοι, οι οποίοι αφήνουν ανεξίτηλη ψηφίδα στο ψηφιδωτό της προσωπικότητας του μαθητή τους, ο Matthias Faltenbacher ήταν μετά βεβαιότητας ένας από αυτούς.

Για τη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης υπήρξε αναμφίβολα μια από τις πιο εμβληματικές παρουσίες Γερμανών καθηγητών του σχολείου που στεγάστηκε στην οδό της Βασ. Όλγας (αν και όσοι είχαν την τύχη να τον έχουν καθηγητή ή να τον γνωρίσουν ως άνθρωπο, κατανοούν ότι ο κύριος προσδιορισμός του Matthias Faltenbacher ως «Γερμανού καθηγητή» συνιστά την απόλυτη αντινομία).

Μας δίδαξε αλλά και μας έμαθε ότι μπορεί να υπάρξει ο σεβασμός χωρίς επιβολή, ότι το μέτρο δεν σημαίνει κατ' ανάγκη αυστηρότητα, ότι ο κοσμοπολιτισμός εμπεριέχει την εντοπιότητα, ότι η υπέρβαση μπορεί να έχει ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Μιας υπέρβασης, της οποίας, νομίζω, ο ίδιος υπήρξε καθημερινός ασκητής. Δεν είναι τυχαίο ότι την παρέα του Matthias την αποζητούσαμε (και μας την προσέφερε απλόχερα) ακόμα και μετά την αποφοίτησή μας με κάθε ευκαιρία. Και δεν ήταν απλά διότι μας (επανα)συνέδεε νοσταλγικά στο νήμα των μαθητικών μας αναμνήσεων. Ήταν περισσότερο διότι ανατροφοδοτούσε όλα όσα μας έμαθε και είχαν κατασταλάξει με την πορεία των ετών.

Matthias, δεν χρειάζεται να σε αποχαιρετίσουμε ούτε να σου πούμε ότι δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ. Εμάς τους μαθητές σου κατάφερες να σε κρατούμε μέσα μας. Και αυτή είναι η νίκη του δασκάλου και του ανθρώπου απέναντι στον χρόνο.

*Γράφει ο Θάνος Χαριστός, δικηγόρος, απόφοιτος του 1995

IN MEMORIAM

Μιχάλης Φουντούλης

Ο Μιχάλης ήταν ένας πραγματικός πλησίον*

Σαν χθες μου φαίνεται που συζητούσαμε στους διαδρόμους του σχολείου μας και ανταλλάσσαμε χαμογελαστές καλημέρες στο προαύλιο.

Η απουσία σου από τη σχολική μας καθημερινότητα τεράστια και απίστευτη.

Λένε πως ο χρόνος όλα τα γιατρεύει. Σίγουρα ο πόνος της απουσίας των αγαπημένων ανθρώπων απαλίνει με τον καιρό. Αυτό που μένει είναι οι μνήμες. Ειδικά οι ευτυχισμένες μνήμες και σίγουρα αυτές που ίσως μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους. Και από εσένα, αγαπημένε μου φίλε και συνάδελφε, θα έχω να θυμάμαι 15 χρόνια καλής συνεργασίας και φιλίας που με έκανε καλύτερο άνθρωπο.

Ευλογία Θεού είναι στη ζωή μας η γνωριμία με ανθρώπους μειλίκιους, δοτικούς και διακριτικούς όπως ήταν ο Μιχάλης ο Φουντούλης. Με μια εκ φύσεως ευγένεια και έναν ιδιαίτερο τρόπο να ακούει τον συνάνθρωπο χωρίς να τον κρίνει. Ο Μιχάλης μας ήταν ένας πραγματικός πλησίον.

Ο καθηγητής Μιχάλης Φουντούλης διακρινόταν από αμεσότητα και ενεργή ακρόαση στις σχέσεις του με τους μαθητές του. Για αυτό και πολλοί μαθητές του έδειχναν εμπιστοσύνη σχετικά και με τις πνευματικές τους ανησυχίες αλλά και προσωπικούς προβληματισμούς. Και αυτός, ως θεολόγος και ταυτόχρονα με μια πατρική αγάπη, τους άκουγε χωρίς ίχνος κριτικής διάθεσης. Μου έλεγε πολλές φορές με εκείνο το εξαιρετικό χιούμορ που τον διέκρινε: «Είμαστε κατά κάποιο τρόπο και εξομολόγοι, τι να κάνουμε τώρα!»

Έχω την τύχη να γνωρίζω ότι βοηθούσε με όποιον τρόπο μπορούσε ανθρώπους που βρισκόταν σε ανάγκη.

Λίγο πριν ξεκινήσει η περιπέτεια με την υγεία του, με τη βοήθειά του βρέθηκε στέγη στη Θεσσαλονίκη για ένα σπουδαστή που, εάν δεν εύρισκε στέγη, θα έπρεπε να φύγει από την πόλη και να σταματήσει τις σπουδές του.

Θυμάμαι και άλλες περιπτώσεις νέων παιδιών που ερχόταν στη Θεσσαλονίκη για σπουδές και η οικογένειά τους δεν είχε τη δυνατότητα να τους παρέχει τα απαραίτητα. Θυμάμαι τον Μιχάλη που έψαχνε και απευθυνόταν και σε κάποιους από εμάς, μήπως είχαμε κάποια μικροέπιπλα ή άλλα αντικείμενα, με τα οποία θα μπορούσαμε να βοηθήσουμε. Μόνο τότε μιλούσε για τη βοήθεια που παρείχε. Μόνο για να βρει και άλλους να συνδράμουν και όχι για να περηφανευτεί. «Ορφάνεψε», μου είπε κάποιος, «η οικογένεια των θεολόγων του σχολείου μας». Και την αισθάνθηκα τόσο βαθιά αυτήν την κουβέντα. Έτσι είναι... Εγώ όμως, αγαπημένε μου φίλε και συνάδελφε, θα κρατήσω ζωντανές τις μνήμες μου από εσένα και όλες τις πατρικές συμβουλές σου και προς εμένα, και θα προσπαθήσω να γίνω καλύτερος άνθρωπος. Ένας «πλησίον», όπως με δίδαξες εσύ με το παράδειγμά σου.

* Γράφει η καθηγήτρια των Θρησκευτικών Βασιλική Αρεθιάκη

Ο Μιχάλης Φουντούλης «έφυγε» από τη ζωή στις αρχές Νοεμβρίου αφού δίδαξε για 27 χρόνια το μάθημα των Θρησκευτικών στη Γερμανική Σχολή Θεσσαλονίκης. Το ΔΣ του ΣΑΓΕΣ εκφράζει τα θερμά του συλλυπητήρια στην οικογένειά του, καθώς και στα τέσσερα παιδιά του.

Για τον καθηγητή μας Μιχάλη Φουντούλη

«Ελευθερία, το βιβλίο σου να ξεκινήσουμε»

Την 1η Νοεμβρίου 2022 τη ζωή του σχολείου μας σημάδεψε ο πρόωρος και γι' αυτό άδικος θάνατος του καθηγητή μας στο μάθημα των Θρησκευτικών Μιχάλη Φουντούλη.

Άνθρωπος ευγενικός, διακριτικός, ήρεμος, με ευγλωττία και πάνω απ' όλα αγάπη για τους άλλους. Αγάπη για εμάς τους μαθητές του. Αυτός μας δίδαξε ότι η ζωή είναι δώρο και ως τέτοια πρέπει να την χαιρόμαστε. Αυτός μας συμβούλευε ότι πρέπει να αντιμετωπίζουμε τις δύσκολες καταστάσεις με θάρρος, να μη φοβόμαστε και να μην το βάζουμε στα πόδια. Να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας και να είμαστε δίπλα τους στις δύσκολες στιγμές. Αυτός μας έμαθε να προσπαθούμε πάντα να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι. Και αυτός μας παρότρυνε να διαβάζουμε, να κρίνουμε όσα διαβάζουμε, να τα αμφισβητούμε και να διαμορφώνουμε τη δική μας άποψη. Κι άλλα πολλά, για τα οποία το ευχαριστώ μας είναι λίγο.

«Ελευθερία φέρε μου, σε παρακαλώ, το βιβλίο σου να ξεκινήσουμε ...». Έτσι κάπως άρχιζε το μάθημά μας κάθε Τρίτη στην αίθουσα ΔΟΟ3. Αγαπημένε μας κύριε Φουντούλη, ... το βιβλίο μου είναι ακόμα πάνω στο θρανίο ...

Ένα κομμάτι της σχολικής μας ζωής το πήρατε μαζί σας. Είναι αυτό που δεν μας αφήνει να σας ξεχάσουμε. Είναι αυτό που πάντα θα σας θυμίζει.

*Γράφει η Ελευθερία Σβέρκου, μαθήτρια της 11 Β'

**FOLLOW
US!**

SAGES

<https://www.sages.gr/>

<https://www.facebook.com/groups/7706575732>

<https://www.instagram.com/sagesthess>